KAHLIL GIBRAN

Profetul

Khalil Gibran

Profetul

Traducere din limba engleză de
Ana-Maria Datcu
Cuvânt înainte de
Teodora Enache
EDITURA FOR YOU
2018

Kahlil Gibran

Profetul

Khalil Gibran
The Prophet

aparțin Editurii For You
Editura For You
Tel. /fax. 021/665.62.23
Mobil: 0724.212.695; 0724.212.691
E-mail: comenzieditura-foryou.ro
Website: www.editura-foryou.ro
Facebook: Editura-For-You
Instagram: editura for you
Twitter: Editura For You
Printed in România

ISBN 978-606-639-224-2

Redactare: Alexandru BUICAN
Tehnoredactare: Stelian BIGAN
Design copertă: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GIBRAN, KHALIL
Profetul / Khalil Gibran;
trad. din lb. engleză de Ana-Maria Datcu;
cuv. Înainte de Teodora Enache
Bucureşti: For You, 2018
ISBN 978-606-639-224-2
I. Datcu, Ana-Maria (trad.)
II. Enache, Teodora (pref.)
821.411.21

Nota editorului

Magnifica şi profunda lucrare *Profetul* a inspirat, încă de la apariţie, generaţii întregi de gânditori şi i-a ajutat pe mulţi oameni porniţi pe Cale. Numeroşi autori publicaţi de Editura For You îşi declară deschis admiraţia şi respectul pentru textul lui Khalil Gibran, citând din vorbele Profetului şi relatând cum lecturarea cărţii sale le-a schimbat viaţa şi

modul de a gândi.

Ca urmare, Editura For You îți oferă această traducere, ce restituie litera şi spiritul originare ale textului lui Gibran. De asemenea, te vei bucura în prezenta ediție şi de cuvântul însoțitor al unui om de excepție, care a găsit sprijin şi inspirație în *Profetul*: Teodora Enache, artistă complexă şi gânditoare profundă, care a creat un întreg spectacol pe baza textului lui Khalil Gibran.

Fie ca această carte să-ți fie şi ție sprijin în Căutare, inspirație în Rugăciune şi tovarăş în Călătorie!

Profetul este manualul meu de eliberare
Cuvânt înainte **ş**i not**ă** biografic**ă**

Gibran este poet, dar şi gânditor, filosof şi mistic, rostitor al adevărului. Nu mai este vorba despre adevărul meu, al tău, al lui... Este vorba despre adevărul eliberator, care e de nezdruncinat. *Profetul* este un manual de viață, spus în cuvinte atât de frumoase, care vin din harul poetului de a surprinde momentele înălțătoare ale existentei.

Profetul este acea carte pe care o citeşti mult, de multe ori şi în diferite etape ale vieții. Este un izvor nesecat de înțelepciune, este mister şi îmbogățire personală, te inspiră şi, în acelaşi timp, te scoate din zona ta de confort.

Am avut norocul să citesc pentru prima dată această carte la 20 de ani. M-a speriat, nu am înțeles nimic şi am abandonat-o. Întotdeauna a avut un loc aparte printre cărțile mele, dar nu am mai deschis-o timp de 21 de ani. Între timp, viața m-a furat cu lăcomie, cu pasiune, mi-am hrănit visurile, am explorat şi am deschis Calea, cu îndrăzneală, cu dăruire, am jucat fiecare carte din Joc cu emoție, deschidere, curaj, uneori fără nicio rezervă şi, mai ales, fără regrete.

După 21 ani, eram însărcinată cu cel de-al doilea copil, eram tare îndrăgostită de tatăl lui, ascultam Bach şi am deschis din nou *Profetul*: „Copiii voştri nu sunt ai voştri", a început să tune Profetul. Am închis-o speriată, din nou. Simțeam Lumina în mine prin sufletul copilului care venea prin mine.

În fiecare dimineață, sfințeam casa cu un preludiu de Bach... Era ca o tămâie care arde, care ne binecuvântă. Era

prima dată când simțeam efectul binefăcător al muzicii, rolul de curățare şi de vindecare prin muzică. Nu ştiam prea multe despre asta atunci, dar, într-un mod intuitiv, ştiam că e aşa.

Citeam fascinată *Profetul*, care venea şi potrivea cuvintele. Nu erau nişte cuvinte dulci, uşor de ascultat. Erau cuvinte dure, mai ales pentru minți neantrenate. Uneori, simțeam că mă striveşte, mă simțeam mică şi neputincioasă. Nu înțelegeam şi cuvintele şfichiuiau, iar, alteori, lacrimi de extaz îmi scăldau obrazul.

Aşa că, în timpul unei plimbări printre noii mei prieteni înmuguriți din Grădina Botanică, mi-a trecut prin minte îndrăzneață idee că aş putea să cânt versurile lui Gibran. „Blasfemie!!!”, mi-a strigat vocea tăioasă care de multe ori mi-a tăiat elanul şi care, de-a lungul anilor, mi-a devenit cel mai sever profesor la materia numită „Neîncredere în mine şi în darurile mele”...

„Blasfemie!!!”, mi-a tunat şi am închis acest capitol cu frică şi supunere.

Câteva zile mai târziu, am simțit cum creşte un nou răspuns în mine. Un fel de scâncet. Acel scâncet care nu vine din partea ta mai slabă, ci care vine să invite mai mult. Era un scâncet aproape erotic, care chema, incita! „Dar eu întotdeauna am cântat ce am iubit, ce am trăit! Vreau să cânt *Profetul*”.

Au mai trecut încă şapte ani, până în prezent, timp în care vocea-scâncet a ştiut să nu abandoneze. Acel scâncet m-a urmărit în tot timpul acestei Călătorii de şapte ani! Era atât de puternic, era acel fir de izvor care, cu persuasiune, cu răbdare, cu iubire, străbate.

Acum, după tot acest timp, am realizat că, pentru a scrie muzica Profetului, am avut nevoie de multe ustensile. De imaginație şi de talent componistic, de sunetul vocii mele, care să poată reda cinematic fiecare notă, fiecare idee

pe care doream să o descriu, un sunet rafinat care să ştie să călătorească prin ființa mea şi să culeagă informații. Un fel de alchimie internă cu ajutorul sunetului.

De asemenea, în această perioadă a trebuit să înfrunt multe teste legate de starea mea fizică, psihică, emoțională, spirituală.

Iubeam şi eram fericită. Trăiam marea poveste de dragoste cu bărbatul mult visat, aveam împreună un băiețel de doi ani şi, împreună cu fetița mea mai mare, alcătuiam o familie binecuvântată. Cântam, aveam concerte, trăiam cu valiza la uşă, gata pregătită, dar, cu fiecare zi, parcă nu mă mai regăseam cântând; de fapt, nu mă mai regăseam deloc. Era obositor, Artistul şi Mama îşi disputau terenul, nu îi puteam împăca nicicum. De fapt, privind în urmă, recunosc că nici până atunci nu reuşisem. Mama îşi cerea drepturile printr-o grijă excesivă, o dăruire şi un devotament care excludeau total Artistul. Artistul, când mă fura, îmi spăla parcă memoria, uitam tot ceea ce mă leagă, dăruindu-mă total scenei. Ambii erau foarte exigenți şi îmi cereau toată energia. Mă simțeam epuizată, chinuită şi nu îmi mai găseam bucuria.

Nu dormeam nopțile, eram epuizată, un copil cerea lapte, celălalt – *teenager* şi extrem de independent şi sensibil – cerea atenție şi concentrare. Concertele nu îmi mai aduceau bucurie, jazzul trecea în cealaltă extremă, aproape îl negam şi fugeam de el. Griji excesive, nopți nedormite. Dragi mame, ştiu că trăiți asta adesea. Nopțile mă trezeam din cauza fricilor care mă asaltau, coloana, spatele şi inima îmi erau reci ca gheața, îmi pierdeam încrederea în tot ceea ce eram. Iar pe scenă eram din ce în ce mai goală pe dinăuntru.

Apoi, pe nesimțite, pe negândite, îndoiala a început să-mi tulbure pacea minții, ca o manie care ți se instalează în suflet milimetru cu milimetru, şi nu bagi de seamă decât

atunci când explozia s-a produs deja. Aşa venea îndoiala. Până să realizez, era deja prea târziu. Îşi găsise mediul cel mai bun în mintea mea slăbită şi în trupul vlăguit. Mă îndoiam de mine, de iubire, de muzică, de tot. În numai doi-trei ani, uitasem tot, pierdusem parcă tot, nu mai ştiam cine sunt. Aveam toate motivele să fiu cea mai fericită femeie din lume!!! Şi totuşi, mă simțeam a nimănui. Parcă pierdusem legătura cu Sursa noastră, pierdusem parcă sămânța aceea din noi care ne uneşte pe toți şi ne face să nu uităm cine suntem noi cu adevărat.

Inevitabil, toate acestea au atras boala. Îmi amintesc cum stăteam pe bordura din fața spitalului în care fusesem diagnosticată cu cancer la rinichi şi boceam, în timp ce toți treceau pe lângă mine, cu nepăsare. Valul Vieții curge cu sau fără voia noastră. Atunci am realizat ce mici suntem, atunci am realizat ce înseamnă că suntem o picătură într-un ocean. Deodată, parcă brusc, o rază a poposit în mintea mea: „Doamne, dacă îmi mai dai o fărâmă de viață, ajută-mă să învăț să trăiesc frumos, aşa cum vrei Tu! Doamne, învață-mă! Vreau să trăiesc frumos!” Brusc, mi s-a făcut dor de Iubire, dor de Lumină. „Vreau să învăț a iubi!!!”, mi-am spus! Acest gând a fost parcă magic, revelator! Timpul părea că s-a oprit pe loc, am rămas doar eu, cu acest gând. „Vreau să învăț a iubi! Vreau să trăiesc mai frumos!”

Aşa a început marea mea Călătorie. Nu am apelat la medicamente, la vizite medicale, nu am cercetat pe internet să văd şi alte cazuri de boli, nu m-am documentat. Din contră, am închis computerul, telefonul, nu am vorbit şi nu am povestit despre asta. Nu le-am spus decât dragului meu, sufletul meu pereche în această călătorie, şi celor care mă puteau ajuta, terapeuților din Cluj, minunaților şi neobosiților terapeuți care m-au ajutat să înțeleg cum îmi pot curăța mintea de toate impuritățile. Am început să scot din alimentație tot ceea ce era în plus, căutând doar ceea ce

este pur şi dă energie pură. Am început să mă rog, să meditez. Şi am pornit la drum! Au început să apară întrebările: „Cum poți să iubeşti şi mai, şi mai, şi mai mult? Cine ne poate învăța?”

Uşile au început să se deschidă, una după alta. Fiecare uşă deschisă aducea încă o întrebare.

Căutam mai departe. „Iubirea trebuie să ne transforme din cerşetori în regi”, îi auzeam pe toți maeştrii timpului spunând. „Nu cerşind iubire atingem desăvârşirea, ci dăruind iubire”.

Dar cum? De unde să dăruieşti? Din ce? Care este rezervorul? Cât? Cum te poți purifica iubind? Cum poți creşte iubind? Noi de ce uităm cine suntem? Oare asta ne împiedică să iubim cu adevărat? Faptul că nu mai ştim cine suntem? De unde venim şi care e menirea noastră? Iar dacă nu ştim care e darul nostru, cum putem dărui?

Eram înconjurată de suflete care doreau să mă ajute să înțeleg, mulți dintre aceşti oameni cunoşteau multe răspunsuri, alții căutau alături de mine. Îmi construiam un edificiu interior, cu ajutorul lor, şi totuşi răspunderea era în totalitate a mea. Ştiam că *flacăra ți-o duci singur*. Ştiam că EU trebuie să lupt, EU trebuie să caut, duceam cu mine răspunderea față de propria mea viață. Nu era uşor. Uneori reuşeam să fiu curajoasă, să fiu senină şi cu multă speranță. Alteori mă simțeam singură şi înfricoşată, simțind că mă rătăcesc şi nu ştiu drumul. Dar niciodată, nicio clipă, nu am dorit să renunț. Am luptat continuu. Mi-am anulat toate concertele, visurile legate de scenă, nu am mai scos niciun sunet, aproape un an, nici măcar un cântec de leagăn. Nu mai aveam poveste de cântat. Căutam, îmi căutam conturul, orbecăiam pe căi nebătătorite, rătăceam pe străzile Clujului şi pe străzile sufletului meu, ore în şir, zile, luni...

Într-o zi frumoasă de toamnă, picioarele m-au condus

către studioul izolat în care obis*f*nuiam să studiez în anii trecuți, să mă întâlnesc cu muzica, cu artistul din mine. Înainte, ne dădeam mereu întâlnire, uneori pe furiş, câte o oră furată, alteori ore întregi. Acum, deloc. Nu mai doream. îl uram pe artistul din mine. Uram jazzul. În fața uşii, mi-am amintit de întâlnirile noastre din trecut, îmbrățişarea totală în care nimeni, niciodată nu a reuşit să pătrundă – cu atâta pasiune a ştiut Artistul să se înfrupte din mine, din viața mea, nu am avut niciodată puterea de a mă opune... Mă simțeam posedată.

Am deschis uşa fără nicio emoție. Totul parcă era prăfuit şi îmbătrânit. L-am regăsit ca fiind jalnic. Nu mai avea vibrația din trecut, când zilnic binecuvântam Creația. Ce-i drept, şi eu eram cu totul alta acum. Am deschis uşa studioului, m-am aşezat pe covor, cu genunchii strânşi la piept, aşa cum de multe ori mă aşezam când mă simțeam rătăcită, şi am început să plâng, să bocesc răscolitor. Nu mai făcusem asta de mult. Plângeam şi simțeam că fac curățenie în sufletul meu. Plângeam tot ce nu împlinisem, tot visul greu, toată povara. Mi-era milă de mine şi mă lăsam în voia sentimentului de neputință, ocolit de atâtea ori cu bravură.

Plângeam durerea din mine.

Plângeam viața.

Plângeam moartea.

Deodată, mi-am amintit de o minunată arie de Johann Sebastián Bach: *Arie pentru nota sol*. O adoram. Mi s-a făcut brusc dor să o ascult. Aria a început să-şi împrăştie acordurile în toată camera, ca o vrajă. Venea parcă de departe şi mă uda, mă învăluia, mă hrănea într-un fel unic, cum numai muzica ştie.

După câtva timp, am început să simt că mă întregesc, că încep a mă conecta cu sufletul meu, că sunt ținută parcă în brațe, protector. Am început să simt că în sânge curge

apreciere, recunoştinţă. Că mă trezesc la viaţă din nou. Mă simţeam din nou fierbinte şi vie. Durea rău, toate rănile ardeau, mă ardea carnea, dar simţeam că parcă mă eliberez. Durerea adâncă şi profundă îmi aducea parcă alinare. Nimic nu mai exista în acea clipă, nu eram decât eu şi durerea mea. Eram durere...

Ca într-un catharsis, lacrimile de durere se transformau, încet-încet, în lacrimi de recunoştinţă. Eram recunoscătoare. Simţeam apreciere. Iar din recunoştinţă veneau sentimente de iubire.

Simţeam că iubesc din nou Viaţa, că-mi iubesc copiii, familia, prietenii, copacii din grădină, muzica. Simţeam că sunt unită cu un fir invizibil de tot ceea ce e în jurul meu. Creşteam pe dinăuntru din iubire şi recunoştinţă.

„Da, aşa trebuie să arate Iubirea”, mi-am spus extaziată. „Asta e Iubirea adevărată. Noi, oamenii, aşa ar trebui să iubim”. Dar cum să spun asta în cuvinte? Cum să exprim clocotul de fericire din fiinţa mea? De fapt, minunata arie de Bach nici nu a fost cântată vreodată în cuvinte. Deodată, ca într-un miracol, privirea mi-a căzut pe cartea *Profetul*, citită şi recitită, care se odihnea pe covor lângă mine. Cu mâna tremurândă, am deschis-o la capitolul „Iubirea”. „Vorbeşte-ne despre iubire!”, a început Almitra... „Când iubirea vă face semn, urmaţi-i îndemnul, chiar dacă drumurile-i sunt lungi şi prăpăstioase”, spunea Profetul.

Ca în faţa unui izvor tămăduitor, transfigurată, am văzut cum metrica se potriveşte, cum cuvintele se învăluie în muzica lui Bach. Erau făcute unul pentru celălalt, se potriveau!!! De necrezut! Ce magică îmbinare între Bach, Maestrul construcţiilor muzicale, şi Gibran, Maestrul cuvântului! Ce magic se potriveau cuvintele lui Gibran cu muzica lui Bach, ca inelul potrivit pe degetul potrivit. O poveste demnă de mintea sclipitoare a marelui Regizor. Timpul s-a oprit, iar eu, uitând de orice altceva, am început

să potrivesc cuvintele cu muzica. Aria era pentru prima dată îmbrăcată în cuvinte potrivite – cuvintele lui Gibran – şi eu o cântam. O cântam plângând. Cântam, din nou, cu fericire. Cântam noua mea poveste de iubire. Cântam din nou cu sufletul. Cântând-o, mă simțeam Iubire. Aşa a început Călătoria muzicală în lumea Profetului.

Atunci am înțeles că Iubirea există peste tot, în vârf de munte, în pustietate, în mijlocul oamenilor, în zi, în noapte. Există şi ne luminează viața. Fără Iubire, viața este stearpă şi cenuşie. Iubirea ne dă sens vieții, ne arată calea, este Luminatorul nostru. Iubirea vine din noi, trebuie doar să *ştim* că este în noi şi că rezervorul nostru este plin. Atât, să nu uităm asta şi zilnic să ne curățăm mintea de impurități, de frici, de îndoieli. Metode de curățare sunt multe. Muzica este una dintre ele, o cale directă de a ne curăța mintea şi, astfel, de a simți iubirea curgând liber.

Îmi amintesc că, la scurt timp după ce am conştientizat aceste gânduri, băiețelul nostru, care avea atunci 4 ani, a întrebat cu ochii mari şi inocenți: „Mamă, cine e Dumnezeu? Şi de ce ne eâată? Eu îl am pe Tatăl meu...” I-am luat mânuța şi am pornit amândoi în camera de joacă, am luat o bucată mare de plastilină, am dat-o cu mult sclipici, am colorat-o, am făcut să fie frumoasă, strălucitoare şi dragă ochiului. Am zis: „Fiecare trebuie să îl descopere pe Dumnezeu. Dar hai să zicem ca ăsta e Dumnezeu”, şi am arătat spre bucata strălucitoare. Băiețelul avea ochi mari de uimire şi fascinație. Apoi am început să modelăm din bucăți normale de plastilină diferite ființe vii: copii (unul alb, unul negru, altul galben, altul fără un picior...), apoi un copac, un gândac, un şarpe etc. Am făcut o mică grădină vie. În fiecare ființă am introdus câte o bucățică din bucata mare, strălucitoare, adânc, cât mai adânc. Cu toții purtau în ei câte o bucățică strălucitoare, câte o „sământă de Dumnezeu”. I-am spus: „Asta cred eu că

a făcut Dumnezeu cu noi. Ne-a dat câte o bucățică din El fiecăruia dintre noi, fiecărei ființe. De aceea ne e Tată tuturor. Cu toții suntem frați şi cu toții avem această parte frumoasă, luminoasă, magică în noi, indiferent de ceea ce se vede în exterior. Singurul lucru pe care îl avem de făcut, şi care uneori e dificil, este să vezi această strălucire în fiecare ființă pe care o întâlneşti". Şi, în final, i-am mai zis murmurând: „Eu cred că Dumnezeu este Iubire. Că, acolo unde este Iubire, este Dumnezeu". Acesta a fost primul dar al Profetului. *Cântecul* despre *Iubire* a devenit sursa din care a crescut tot spectacolul.

De multe ori, simțeam că o iau de la capăt – şi o luam! –, numai că, acum, uitându-mă în urmă, ştiu că nu era o întoarcere pe loc, ci era un urcuş în spirală. Vedeam aceleaşi imagini pe care le revăzusem cu ceva timp în urmă, dar traiectoria urca. Urcuşul era în spirală. Lucram şi binecuvântam Lucrarea în care mă aflam! Uneori, mă poticneam. Uitam şi mă speriam, dar nu m-am oprit deloc. Mergeam continuu, fără oprire.

Pentru mine, *Profetul* este tăcerea care te cuprinde după ce îl citeşti... tăcerea care vine din Lumină şi care naşte apoi... sunetul...

Cartea este vie! Pulsează în sufletul cititorului. La început îți poate genera o reacție de respingere, de teamă, de frică de nou, dar care, în ani, lăsând-o chiar pe noptiera ta, intră şi te îmbălsămează peste noapte... îți intră în suflet şi te pregăteşte pentru momentul în care eşti gata să o laşi să-ți purifice mintea.

Profetul este manualul meu de eliberare. Este munca mea, prin care, cu ajutorul sunetului, al muzicii, am început să lucrez cu întunericul din mine. Este Martorul meu desăvârşit, în drumul meu spre Lumină, în lupta mea cu fricile, cu „cârjele" mele, cu temerile mele, cu îndoielile mele.

Este o experiență care trece peste religii, peste

barierele de orice fel... Ţi se adresează de parcă te cunoaşte de o viață şi îți şoptește la ureche ceva, numai ție, cititorule. Ştie, parcă, nevoile fiecăruia. Deschizi cartea şi înțelegi că în aşteptarea aceasta se naşte o lume... E lumea lui, a Profetului, dar e şi lumea ta. E lumea fiecărei picături din acest ocean infinit.

E şansa noastră, a tuturor, ca tu, cititorule, să te laşi învăluit!

E vocea Orientului care aduce misterul şi magia în viața Occidentului.

E împreunarea care face ca această Călătorie să ne poarte în magic.

Profetul îi dă răspunsul omului modern, vorbindu-i despre tot ceea ce îl preocupă. Astăzi, omul are atâtea subiecte care îl disturbă de la găsirea menirii lui şi liniştii lui interioare, subiecte care pot părea copilăreşti, dar pe care Gibran le tratează cu atâta dăruire şi adâncime, încât vine cu răspunsul. În cele 26 de capitole găsim vorba potrivită pentru toate problemele omului modern; pe lângă cele esențiale, cum ar fi iubirea, moartea, religia, binele şi răul, regretul, fericirea etc., sunt şi cele care frământă mintea omului cotidian, acea multitudine de gânduri care fac mintea să zboare la idei precum casa, hainele, munca, băutura, mâncarea... Pe drept cuvânt, cartea *Profetul* este socotită Biblia omului modern. Un adevăr eliberat de dogmă, de etichete. Un adevăr eliberator, care trece peste orice barieră pusă de mintea omului, care anulează separarea dintre noi şi ne restituie unul altuia într-o sfântă UNITATE.

Profetul este o carte vie. Poetul îşi lansează cuvântul divin, în timp ce carnea sa, învelişul uman, arde pe rugul mesajului său... un rug care atinge Cerul prin înălțimea sa, făcându-l să se împreuneze cu Pământul, în adâncimea sa cea mai profundă.

Da, *Profetul* uneşte Cerul cu Pământul, trimițând

adevărate lasere vii care ne poartă paşii sufletului aşa cum numai adevăraţii Maeştri ai tuturor timpurilor au ştiut să o facă, ajutându-ne, până la conectarea cu Divinul. Cartea te aşază pe Cărare, ţi se adresează direct, cititorule, îţi şopteşte şi apoi pleacă, lăsându-te încărcat de Lumină şi de dorinţa de a-ţi continua Calea.

Mesajul Profetului nu dă greş. Ştii asta. Citeşti. Reciteşti.

Profetul se ridică deasupra tuturor limitelor geografice, etnice sau religioase. Este pentru oricine vrea să pornească în călătoria Sa interioară.

Fiecare se va oglindi în povestea Profetului. Vom fi împreună şi cu toţii vom călători ţinându-ne de mână şi privindu-ne, deschis, sufletele.

Scurtă notă biografică

Deşi se considera mai mult pictor decât scriitor, Khalil Gibran (1883-1931) a scris întreaga sa viaţă, iar opera lui a influenţat numeroase spirite luminoase de-a lungul vremii, continuând până în prezent, fără întrerupere, să fie o puternică sursă de inspiraţie.

S-a născut în Liban, a emigrat în Statele Unite la 11 ani, a studiat artele plastice, literatura arabă, engleză şi franceză în Boston, iar între 1908 şi 1909 a studiat la Paris. Simbolişti precum Rodin şi poetul englez William Blake au influenţat puternic opera lui Gibran.

Începutul carierei sale de scriitor a constat în schiţe, istorioare, poezii şi proză scurtă, publicate în ziarele arabe din Statele Unite, toate descriind singurătatea şi experienţa emigrantului din

Orientul Mijlociu în New York. În scrierile sale, Gibran vorbeşte despre frumuseţea rurală şi despre siguranţa pe care o oferă Natura, pierdute în această lume modernizată. îl preocupă permanent eliberarea tării sale şi temele

fundamentale, ale vieții.

Primele mărturii despre existența lucrării *Profetul* apar în 1912, în jurnalul lui Mary Elizabeth Haskell, cea care l-a iubit, l-a susținut şi l-a ajutat pe Gibran de-a lungul carierei sale. Din acest jurnal aflăm că Gibran lucra din când în când la text, terminând o mare parte în 1919. La început a scris în arabă, apoi în engleză, refăcând textele, rescriindu-le şi şlefuindu-le cu multă migală. Cartea, ilustrată cu desenele autorului, vede lumina tiparului în septembrie 1923. Încă de la început, se bucură de o primire entuziastă din partea publicului. Atinge apogeul popularității în 1930 şi din nou în 1969, când este considerată o adevărată Biblie a omului modern. După Shakespeare şi Lao Tzu, Gibran este cel mai bine vândut scriitor.

Lucrarea începe cu Almustafa, Profetul care se pregăteşte să plece din Orphales, unde a locuit 12 ani, ca să se reîntoarcă în insula naşterii sale.

Chiar de la începutul lucrării, Almustafa aşteaptă.

Aşteaptă şi ştie.

Aşteaptă, ştie şi inima îi este în sărbătoare.

Sărbătoarea ritualică a aşteptării...

Aşa cum ghiocelul ştie cât să aştepte până ce razele soarelui i se oferă în marele dar, aşa cum rodul se împlineşte la timpul sorocit, tot aşa venirea corăbiei lui Almustafa îşi are timpul său...

Locuitorii cetății îl imploră să nu îi părăsească, dar prima care a crezut în el, discipola sa Almitra, ştiind că vasul a sosit pentru el, îl roagă în schimb să le lase ceva din adevărul său. Iar Profetul răspunde cu răbdare şi cu adevărul de partea lui...

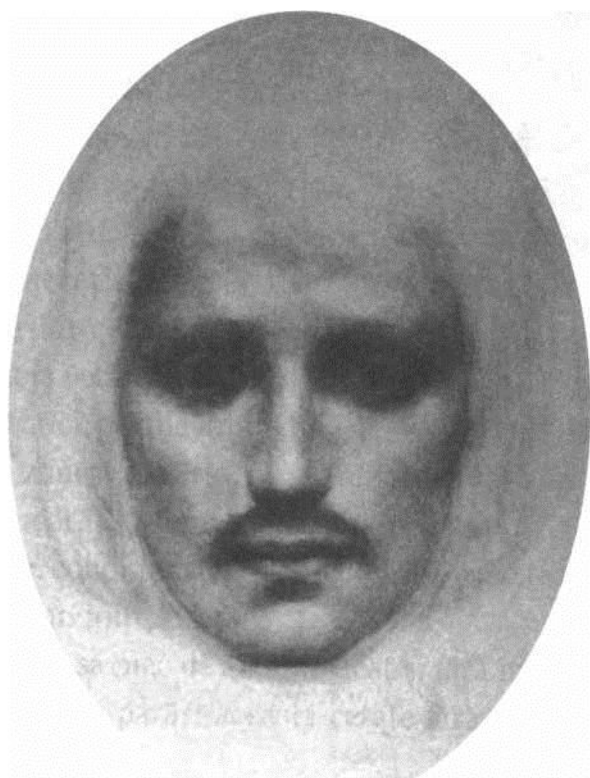
Khalil Gibran moare considerând că *Profetul* este mesajul său suprem. Moare ştiind că nimic din ce a scris şi din ce-ar mai putea scrie nu va reuşi să atingă măreția acestei lucrări. Ce cruce imensă pentru un artist!... Gibran

moare cu dorința de a continua Trilogia Profetul cu *Grădina Profetului* şi apoi cu *Moartea Profetului*, lăsând o ultimă propoziție scrisă: „*And he shall return to the City of Orphalese*... *and they shall stone him in the market-place*, *even unto death*; *and he shall call every stone a blessed name*” („Şi el se va întoarce în oraşul Orphales... iar ei îl vor lapida în piață, chiar până la moarte; însă el îi va da fiecărei pietre un nume binecuvântat.”)

Cui îi mai pasă de carnea Profetului care arde pe rugul mesajului său?

Teodora Enache

Profetul

Sosirea corăbiei

Almustafa, alesul şi preaiubitul, aurora zilelor sale, aşteptase vreme de doisprezece ani în oraşul Orphales corabia ce trebuia să-l poarte înapoi în insula lui de baştină.

Şi în al doisprezecelea an, în a şaptea zi din Ielool, luna secerişului, el s-a urcat pe dealul din afara zidurilor cetăţii şi a privit spre mare; şi a văzut corabia venind odată cu ceata.

Atunci, porțile inimii lui s-au deschis şi bucuria lui a zburat departe, pe mare. Şi-a închis ochii şi s-a rugat în tăcerea sufletului său.

Dar, coborând dealul, l-a cuprins tristețea şi s-a gândit în inima lui:

„Cum să plec de aici împăcat şi fără întristare? Nu, nu pot părăsi această cetate fără a-mi simți sufletul rănit.

Lungi au fost zilele de durere pe care le-am petrecut între zidurile sale şi lungi au fost nopțile de singurătate; şi cine se poate îndepărta de durerea sa şi de singurătatea sa fără regret?

Mi-am împrăştiat pe aceste străzi prea multe fărâme ale spiritului şi prea mulți sunt copiii dorinței mele care se plimbă goi printre aceste dealuri, şi nu le pot părăsi fără a mă simți împovărat de durere.

Nu este un veşmânt de care mă descotorosesc în această zi, ci o piele pe care o jupoi cu propriile-mi mâini.

Nici nu este un gând pe care îl las în urmă-mi, ci o inimă îndulcită cu foame şi cu sete.

Însă nici nu mai pot zăbovi pe aici.

Marea, cea care cheamă toate lucrurile către ea, mă cheamă acum şi pe mine şi trebuie să mă îmbarc.

Căci a mai rămâne, deşi orele ard noaptea, ar însemna să îngheț şi să mă transform în cristale şi să mă încremenesc într-o matriță.

Bucuros as lua cu mine tot ceea ce este aici. Dar cum să fac asta?

Vocea nu poate lua cu sine limba şi buzele care i-au dat aripi. Singură trebuie să-şi caute înălțarea.

Şi singur şi fără cuib trebuie să zboare vulturul în jurul soarelui”.

Ajuns la poalele dealului, s-a întors din nou spre mare şi şi-a văzut corabia apropiindu-se de port; iar la prora îi zări pe marinari, oameni din țara lui.

Şi sufletul lui a strigat la ei şi le-a spus:

„Fii ai mamei mele străbune, voi, călăreți ai valurilor.

Cât de des ați navigat în visele mele! Şi acum, iată, veniți întru trezirea mea, care este şi cel mai profund vis al meu.

Sunt gata de plecare, iar nerăbdarea mea şi-a întins velele, în aşteptarea vânturilor.

Numai o ultimă suflare voi mai respira în acest aer „voi mai arunca o ultimă privire iubitoare înapoi.

Abia apoi mă voi afla printre voi, năier printre năieri.

Iar tu, mare infinită, mamă liniştită.

Care eşti unica pace şi unica libertate pentru râuri şi pentru vârtejuri.

Numai o singură învolburare va mai face acest curent, numai un singur murmur în acest luminiş.

Şi atunci voi veni la tine, o picătură nemărginită într-un ocean fără margini”.

Şi, mergând, el a văzut de departe bărbați şi femei părăsindu-şi ogoarele şi podgoriile şi grăbindu-se spre porțile cetății.

Şi le auzi vocile chemându-i numele şi strigând de la un ogor la altul, vestindu-şi unul altuia venirea corăbiei sale.

Şi el şi-a spus:

„Să fie ziua despărțirii o zi a adunării?

Şi se va spune oare că apusul meu a fost de fapt răsăritul meu?

Şi ce să-i dăruiesc aceluia care şi-a lăsat plugul în mijlocul brazdei sau aceluia care şi-a oprit roata teascului?

Ar trebui ca inima mea să devină un copac încărcat cu rod, pe care ar trebui să-l adun şi să-l dăruiesc lor?

Şi ar trebui ca dorințele mele să curgă precum o fântână care să le umple cupele?

Sunt eu oare o harpă pe care mâna Preamăritului o

face să răsune ori sunt un flaut prin care trece suflarea Lui?

Eu sunt un căutător al tăcerilor. Ce comoară am găsit în tăcerile mele pe care să o pot împărtăşi cu încredere?

Dacă aceasta este ziua mea pentru recoltă, pe ce câmpuri am semănat sămânța şi în ce anotimpuri imemoriale?

Dacă aceasta este într-adevăr ora în care îmi ridic lampa, nu a mea este flacăra ce ar trebui să ardă în ea.

Pustie şi întunecată va fi lampa când o voi înălța.

Iar paznicul nopții o va umple cu ulei şi o va şi aprinde”.

Acestea erau gândurile sale. Dar multe au rămas nespuse în inima lui. Căci el însuşi nu-şi putea rosti taina cea mai profundă.

Şi când a intrat în cetate, poporul i-a ieşit în întâmpinare şi toți i-au vorbit ca şi cum ar fi avut o singură voce.

Iar înțelepții cetății au păşit dinainte şi au spus:

— Încă nu pleca de la noi.

În amurgul nostru ai fost ca o amiază, iar tinerețea ta ne-a dat visuri la care să visăm.

Nu eşti străin printre noi, nici oaspete, ci fiul nostru drag şi preaiubit.

Nu lăsa ca ochii noştri să sufere de dorul prezentei tale.

Iar preoții şi preotesele îi spuseră:

— Nu lăsa ca valurile mării să ne despartă, nici ca anii pe care i-ai petrecut în mijlocul nostru să devină o amintire.

Ai umblat printre noi ca spirit luminat, iar umbra ta a fost lumină pe chipul nostru.

Mult te iubim. Dar dragostea noastră a rămas nerostită şi cu voaluri s-a înfăşurat.

Iar acum glăsuieşte cu putere dinaintea ta şi stă fără voaluri în fața ochilor tăi.

Niciodată dragostea nu-şi cunoaşte propria adâncime până când nu vine ora despărţirii.

Şi alţii au venit să-l înduplece. Dar el nu le-a răspuns. Doar şi-a aplecat capul; iar cei care stăteau mai aproape de el au văzut lacrimi curgându-i pe piept.

El şi mulţimea se îndreptară spre marea piaţă din faţa templului.

Şi din sanctuar ieşi o femeie numită Almitra. Şi ea era prezicătoare.

El o privi cu multă tandreţe, căci ea a fost cea care l-a urmat şi care a crezut în el încă din prima lui zi în cetatea lor.

Şi ea l-a întâmpinat spunându-i:

— Profet al lui Dumnezeu, în căutarea nemărginirii, ai cercetat îndelung întinderea mării în aşteptarea corăbiei tale.

Iar acum corabia ta a sosit şi trebuie să pleci.

Mult prea adânc este dorul tău pentru ţara amintirilor tale şi pentru lăcaşul celor mai mari năzuinţe ale tale; aşa că dragostea noastră nu te va lega, nici nu te va mai ţine.

Însă te rugăm ca, înainte să pleci, să ne vorbeşti şi să ne oferi din înţelepciunea ta.

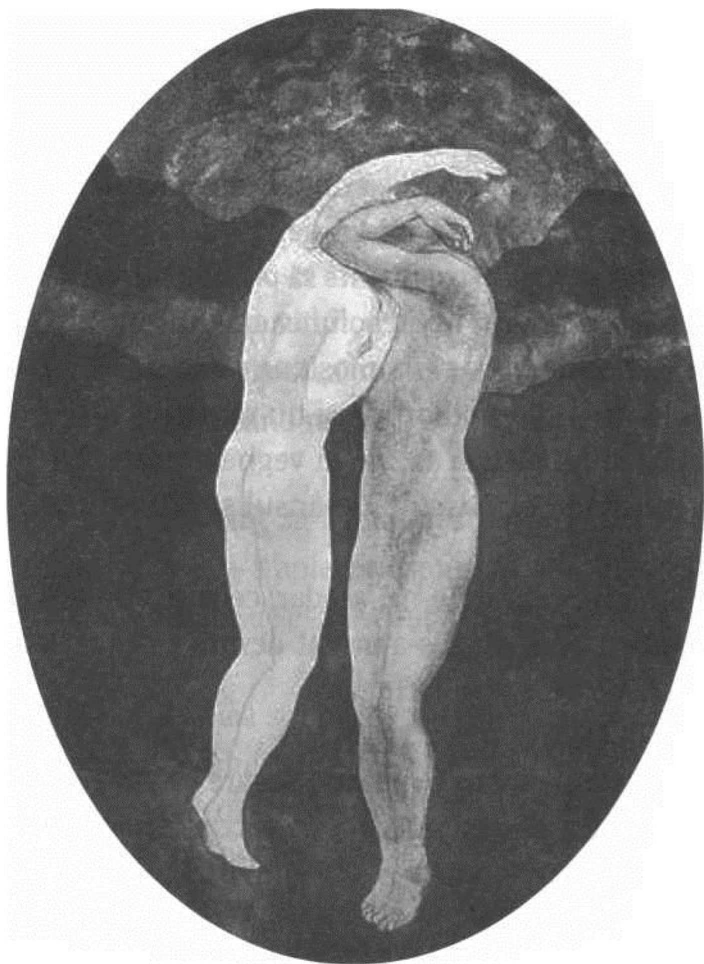
Iar noi le-o vom da moştenire copiilor noştri, ei le-o vor da copiilor lor, şi nu va pieri.

În singurătatea ta, ne-ai vegheat zilele, iar în veghea ta ne-ai ascultat plânsul şi râsul somnului nostru.

Acum dezvăluie-ne, aşadar, ceea ce suntem şi spune-ne tot ce ţi s-a arătat despre ceea ce este între naştere şi moarte.

Şi el le răspunse:

— Oameni din Orphales, despre ce altceva pot să vorbesc dacă nu despre ceea ce vă tulbură sufletele chiar acum?

Iubirea

Atunci, Almitra spuse:

— Vorbeşte-ne despre Iubire.

Iar el şi-a ridicat capul şi a privit pe deasupra poporului. Atunci s-a aşternut liniştea peste mulţime. Şi, cu o voce măreaţă, el a spus:

— Când dragostea vi se înfăţişează, urmaţi-o, Deşi

căile sale sunt grele şi abrupte.

Iar când aripile sale vă înfăşoară, lăsaţi-vă cuprinşi de ele.

Deşi sabia ascunsă printre penele lor v-ar putea răni.

Şi când vă vorbeşte, să credeţi în ea.

Chiar dacă vocea ei vă va împrăştia visele când vântul din nord pustieşte grădinile.

Căci, deşi dragostea vă încoronează, tot aşa vă va şi răstigni. Ea există pentru creşterea voastră, ca şi pentru plivirea voastră.

Aşa cum vă urcă pe cele mai înalte culmi şi vă mângâie ramurile cele mai delicate ce se răsucesc spre soare.

Tot aşa va coborî la rădăcinile voastre şi le va zdruncina în agăţarea lor de pământ.

Ca pe nişte snopi de grâu vă seceră pentru sine.

Vă treieră până vă dezgoleşte.

Vă vântură până vă eliberează de impurităţi.

Vă macină până vă transformă în albul fainii.

Vă frământă până deveniţi mlădioşi.

Apoi vă încredinţează focului ei sacru, astfel încât să deveniţi pâinea sfântă pentru sărbătoarea sfântă a lui Dumnezeu.

Toate aceste lucruri vi le va face dragostea pentru ca să vă cunoaşteţi secretele inimii şi, cunoscându-le, să deveniţi părţi din inima Vieţii.

Dar dacă, în teama voastră, veţi căuta doar tihna iubirii şi plăcerea iubirii.

Atunci este mai bine pentru voi să vă acoperiţi goliciunea şi să ieşiţi din treierişul iubirii.

Să intraţi în lumea fără anotimpuri, unde veţi râde, dar nu cu tot râsul vostru, şi veţi plânge, dar nu cu toate lacrimile voastre.

Iubirea nu dă nimic, ci se dă doar pe sine. Şi nu ia

nimic, ci ia numai din sine.

Iubirea nu posedă şi nu va fi posedată.

Căci iubirea este suficientă pentru iubire.

Când iubiți, să nu spuneți „Dumnezeu este în inima mea”, ci mai degrabă „Eu sunt în inima lui Dumnezeu”.

Şi să nu gândiți vreodată că puteți stăpâni cursul iubirii, căci iubirea, dacă vă socoteşte vrednici, vă va croi ea însăşi albie.

Iubirea nu are altă dorință decât să se împlinească.

Dar dacă iubiți şi trebuie să aveți dorințe, atunci acestea să vă fie dorințele:

Să vă topiți şi să fiți ca un pârâu ce-şi susură cântecul în noapte.

Să cunoaşteți durerea tandreții prea puternice.

Să fiți răniți de înțelegerea iubirii

Şi să sângerați de bunăvoie şi cu bucurie.

Să vă treziți în zori cu inima înaripată şi să mulțumiți pentru încă o zi de iubire.

Să vă odihniți la amiază şi să cugetați la extazul iubirii.

Să vă întoarceți acasă cu recunoştință la lăsarea serii.

Apoi să adormiți cu o rugăciune pentru cei iubiți în inima voastră şi cu un imn de laudă pe buze.

Căsătoria

Atunci Almitra a vorbit din nou şi a spus:

— Dar despre Căsătorie, învăţătorule?

Şi el a răspuns:

— V-aţi născut împreună şi împreună veţi fi pentru totdeauna.

Veţi fi împreună când aripile albe ale morţii vă vor împrăştia zilele.

Da, veţi fi împreună chiar şi în memoria tăcută a lui Dumnezeu.

Dar lăsaţi spaţii libere în acest împreună al vostru.

Şi lăsaţi vânturile celeste să danseze între voi.

Iubiţi-vă unii pe alţii, dar nu faceţi din iubire o înlănţuire:

Să fie mai degrabă o mare ce se mişcă liber între ţărmurile sufletelor voastre.

Umpleţi-vă unul altuia cupele, dar nu beţi dintr-o singură cupă.

Daţi-vă unul altuia din pâinea voastră, dar nu mâncaţi din aceeaşi bucată.

Cântaţi şi dansaţi împreună şi vă bucuraţi, dar lăsaţi-vă unul altuia libertatea de a alege să fiţi şi singuri.

Căci până şi strunele unei lăute sunt singure, deşi vibrează împreună în aceeaşi armonie.

Dăruiţi-vă inima, însă fără a o lăsa în păstrarea celuilalt.

Căci numai mâna Vieţii ne poate cuprinde inima.

Şi staţi împreună, dar nu prea aproape:

Căci şi stâlpii templului păstrează distanţa unul de celălalt.

Iar stejarul şi chiparosul nu cresc unul în umbra celuilalt.

Copiii

Iar o femeie care ţinea un prunc la sân a spus:

— Vorbeşte-ne despre Copii.

Şi el a zis:

— Copiii voştri nu sunt copiii voştri.

Ei sunt fiii şi fiicele dorinţei Vieţii pentru sine.

Ei vin-prin voi, dar nu de la voi.

Şi, deşi sunt cu voi, nu vă aparţin vouă.

Le puteţi da dragostea voastră, nu şi gândurile voastre.

Căci ei îşi au propriile gânduri.

Le puteţi găzdui trupul, dar nu şi sufletul.

Căci sufletele lor locuiesc în casa de mâine, pe care voi nu o puteţi vizita, nici măcar în visele voastre.

Vă puteţi strădui să fiţi ca ei, dar nu căutaţi să-i faceţi să fie ca voi.

Căci viaţa nu se întoarce înapoi, nici nu adăstează în ziua de ieri.

Voi sunteţi arcul prin care copiii voştri, ca nişte săgeţi vii, sunt trimişi spre înainte.

Arcaşul vede ţinta de pe calea infinitului şi vă încordează cu puterea Lui, astfel încât săgeţile Lui să zboare iute şi departe.

Lăsaţi-vă cu bucurie încordaţi de mâna Arcasului!

Întrucât El nu iubeşte doar săgeata ce zboară, ci şi arcul, căci îi dă stabilitate.

Dărnicia

Atunci, un om bogat a spus:

— Vorbeşte-ne despre Dărnicie.

Şi el a răspuns:

— Dăruiţi de fapt foarte puţin atunci când vă dăruiţi bunurile.

Numai atunci când vă dăruiţi pe voi înşivă dăruiţi cu adevărat.

Căci ce sunt bunurile voastre dacă nu simple lucruri pe care le păstraţi şi le păziţi cu teama că vă vor fi de trebuinţă mâine?

Iar mâine... Ce îi va aduce ziua de mâine câinelui prevăzător care își îngroapă oasele în țărâna fără semne în vreme ce-i urmează pe pelerini pe drumul spre Orașul Sfânt?

Și ce altceva este frica de nevoi dacă nu o nevoie ea însăși?

Nu-i așa că vă este teamă de sete și când fântâna voastră este plină, o sete de neostoit?

Există aceia care dăruiesc puțin din ceea ce au – și ei dăruiesc pentru recunoaștere, iar dorința lor ascunsă face ca darurile lor să fie nesănătoase.

Și există aceia care au puțin și îl dăruiesc pe tot.

Aceștia sunt oamenii care cred în viață și în răsplata vieții, iar sipetul lor nu este niciodată gol.

Există aceia care dăruiesc cu bucurie, iar acea bucurie este răsplata lor.

Și există aceia care dăruiesc cu durere, iar acea durere este botezul lor.

Și există aceia care dăruiesc și nu cunosc durere în a da, nici nu caută bucurie, nici nu dăruiesc cu gândul la virtute;

Ei dăruiesc așa cum mirtul din valea îndepărtată își răspândește parfumul împrejur.

Prin mâinile unor astfel de oameni vorbește Dumnezeu și prin ochii lor zâmbește El pe pământ.

Este bine să oferiți atunci când vi se cere, dar este mai bine să dăruiți fără să vi se ceară, prin înțelegere;

Iar căutarea celui care va primi aduce o bucurie mai mare decât dăruirea însăși pentru acela cu mâinile deschise spre a dărui.

Și există de fapt ceva pe care să-l rețineți?

Tot ceea ce dețineți va fi dat într-o bună zi;

Prin urmare, dăruiți chiar acum, căci poate a venit anotimpul în care să dăruiți voi, nu urmașii voștri.

Adesea spuneţi „Aş da, însă numai celor care merită”.

Pomii din livada ta nu spun aşa, nici turmele de pe păşunile tale.

Ei dau ca să poată trăi, căci reţinerea duce la pieire.

Cu siguranţă, acela care merită să-şi primească zilele şi nopţile este demn de totul de la tine.

Iar acela care a meritat să bea din oceanul vieţii} merită să-şi umple cupa şi din micul tău izvor.

Şi ce desfătare este mai mare decât aceea găsită în curajul şi încrederea – nu în binefacerea – de a primi?

Şi cine sunteţi voi pentru ca ceilalţi oameni să-şi sfâşie pieptul şi să-şi lepede mândria pentru ca voi să le vedeţi valoarea autentică şi mândria netulburată?

Să vedeţi mai întâi că voi înşivă meritaţi să fiţi persoane care dăruiesc şi mijlocitori ai dăruirii.

Căci adevărul este că viaţa dăruieşte viaţă – în vreme ce voi, deşi vă socotiţi darnici, nu sunteţi decât martori ai dăruirii.

Iar voi, cei care primiţi – şi cu toţii primiţi –, să nu vă luaţi pe umeri povara recunoştinţei, altminteri veţi pune jugul şi pe voi înşivă, şi pe acela care dăruieşte.

Mai degrabă creşte-ţi împreună cu acela care dăruieşte, înălţându-vă pe darurile sale ca pe nişte aripi;

Căci a ţine prea din scurt socoteala datoriei voastre pune la îndoială generozitatea aceluia care dăruieşte şi care are drept mamă pământul mărinimos şi pe Dumnezeu drept tată.

Mâncarea **şi** b**ă**utura

Atunci, un bătrân hangiu a spus:

— Vorbeşte-ne despre Mâncare şi Băutură.

Şi el a zis:

— O, de-aţi putea trăi numai cu parfumul pământului şi, precum plantele, de v-aţi hrăni numai cu lumină!

Dar, de vreme ce trebuie să ucideti ca să mâncăți şi să-i furați nou-născutului din laptele mamei sale pentru a vă stinge setea, atunci faceți din aceasta un act de închinare.

Şi fie ca masa voastră să devină un altar pe care neprihăniții şi nevinovății pădurii şi ai câmpului sunt sacrificați pentru ceea ce este mai neprihănit şi mai nevinovat în om.

Când ucideți o fiară, spuneți-i în inima voastră:

„Prin aceeaşi putere care te ucide sunt şi eu omorât; şi eu voi fi mâncat, la rândul meu.

Căci legea care te-a adus în mâinile mele mă va da şi pe mine unor mâini mai puternice.

Sângele tău şi sângele meu nu sunt decât seva ce hrăneşte Pomul Cerului”.

Iar când muşcați din măr, să-i spuneți în inima voastră:

„Semințele tale vor trăi în trupul meu.

Şi mugurii viitorului tău vor înflori în inima mea.

Şi parfumul tău va fi suflarea mea.

Şi împreună ne vom bucura în toate anotimpurile”.

Iar toamna, când vă strângeți strugurii din vie pentru teasc, să spuneți în inima voastră:

„Şi eu sunt o vie. Şi rodul meu va fi adunat pentru teasc.

Şi, precum vinul nou, voi fi ținut în vasele veşniciei”.

Iar în timpul iernii, când trageți vinul, să fie în inima voastră câte un cântec pentru fiecare cupă;

Şi să puneți în cântare o amintire pentru zilele de toamnă, pentru podgorie şi pentru teasc.

Munca

Atunci, un plugar a spus:

— Vorbeşte-ne despre Muncă.

Şi el a răspuns grăind:

— Lucrați ca să țineți pasul cu pământul şi cu sufletul pământului.

Căci a fi trândav înseamnă a te înstrăina de anotimpuri şi a ieşi din alaiul vieții, care înaintează spre infinit cu măreție şi cu nobilă supunere.

Când lucrați, sunteți un flaut prin a cărui inimă şoaptele orelor se transformă în muzică.

Care dintre voi vrea să fie o trestie mută şi liniştită când toate celelalte cântă împreună la unison?

Întotdeauna vi s-a spus că truda este un blestem şi că munca este o nenorocire.

Dar eu vă spun că, atunci când munciți, îndepliniți o parte din cel mai îndepărtat vis al pământului, hărăzit vouă când s-a născut acest vis.

Şi că, hrănindu-vă prin muncă, iubiți cu adevărat viața.

Iar a iubi viața prin muncă înseamnă a împărtăşi taina cea mai adâncă a vieții.

Dar dacă, aflați în chinurile durerii, socotiți naşterea drept o nenorocire şi povara cărnii drept un blestem înscris pe fruntea voastră, atunci eu vă spun că nimic altceva în afară de sudoarea frunții voastre nu va spăla ceea ce este scris.

Vi s-a mai spus şi că viața este întuneric, iar voi, în slăbiciunea voastră, v-ați făcut ecou pentru ceea ce v-au spus cei istoviți.

Şi eu vă spun că viața este într-adevăr întuneric, dar numai atunci când lipseşte voința.

Iar voința este oarbă atunci când lipseşte înțelepciunea.

Iar toată înțelepciunea este zadarnică atunci când nu există muncă.

Iar toată munca este fără sens atunci când nu există

iubire;

Iar când munciți cu iubire, vă legați de voi înşivă şi unul de altul şi, împreună, de Dumnezeu.

Şi ce înseamnă să lucrați cu dragoste?

Înseamnă să țeseți pânza cu fire toarse din inima voastră, ca şi cum cel mai drag om al inimii voastre ar purta acea pânză.

Înseamnă să construiți casa cu drag, ca şi cum cel mai drag om al inimii voastre ar veni să locuiască în acea casă.

Înseamnă a semăna semințele cu gingăşie şi a strânge recolta cu bucurie, ca şi cum cel mai drag om al inimii voastre ar mânca acele roade.

Înseamnă să puneți în toate lucrurile pe care le faceți o fărâmă din spiritul vostru.

Şi să ştiți că toți cei morți şi binecuvântați stau în jurul vostru şi vă privesc.

V-am auzit adeseori spunând, ca şi când ați vorbi în somn: „Acela care lucrează în marmură şi îşi găseşte forma sufletului în piatră este mai nobil decât cel care modelează lutul.

Iar acela care a prins curcubeul pentru a-i aşterne culorile pe o pânză în chipul unui om este mai presus de acela care ne meştereşte sandalele”.

Dar eu spun – nu în somn, ci în plină zi şi pe deplin treaz – că vântul nu le vorbeşte mai dulce stejarilor uriaşi decât celui mai mic dintre toate firele de iarbă;

Iar măreț cu adevărat este numai acela care transformă vocea vântului într-o cântare pe care iubirea lui o face şi mai dulce.

Munca este iubire făcută vizibilă.

Şi dacă nu puteți lucra cu iubire, ci numai cu dezgust, atunci este mai bine să vă părăsiți lucrarea, să stați la poarta templului şi să luați pomană de la aceia care lucrează cu bucurie.

Căci dacă este să coaceți pâinea cu nepăsare, atunci o să coaceți o pâine amară care hrăneşte doar jumătate din foamea omului.

Iar dacă lucrați cu duşmănie la strivirea strugurilor, pizma voastră va transforma vinul în otravă.

Iar dacă este să cântați ca îngerii, dar să nu iubiți cântatul, veți astupa urechile omului şi nu va mai auzi vocile zilei şi vocile nopții.

Bucuria şi tristețea

Atunci, o femeie a spus:

— Vorbeşte-ne despre Bucurie şi Tristețe.

Şi el a răspuns:

— Bucuria voastră este tristețea voastră, însă fără de mască.

Iar fântâna din care se ridică râsul vostru a fost adesea umplută cu lacrimile voastre.

Cum să fi fost altfel?

Cu cât tristețea vă sapă mai adânc în ființă, cu atât mai multă bucurie va încăpea în voi.

Oare nu cana este ceea ce vă ține vinul, deşi a fost arsă în cuptorul olarului?

Oare nu lăuta este ceea ce vă linişteşte spiritul, deşi lemnul i-a fost scobit de cuțite?

Când sunteți bucuroşi, priviți adânc în inima voastră şi veți afla că ceea ce v-a adus tristețe este întocmai ceea ce vă aduce şi bucurie.

Când sunteți trişti, priviți din nou în inima voastră şi veți vedea că de fapt plângeți pentru ceea ce vă adusese plăcere.

Unii dintre voi spun „Bucuria este mai mare decât durerea”, pe când alții spun „Nu, durerea este cea mai mare”.

Dar eu vă spun că ele sunt inseparabile.

Împreună vin şi, când una dintre ele stă singură cu voi la masă, amintiți-vă că cealaltă vă doarme în pat.

Cu adevărat sunteți atârnați ca într-o balanță, între întristarea voastră şi bucuria voastră.

Numai atunci când sunteți goi vă aflați în nemişcare şi în echilibru. ·»

Când paznicul comorii vă ridică pentru a-şi cântări aurul şi argintul, trebuie ca bucuria sau tristețea voastră să se ridice ori să coboare.

Casa

Atunci, a ieşit în față un zidar şi a spus:

— Vorbeşte-ne despre Case.

Şi el a răspuns zicând:

— Construiți-vă din născocirile voastre un umbrar în pustie înainte să vă ridicați casă între zidurile cetății.

Căci, aşa cum vă întoarceți acasă la lăsarea serii, tot aşa se întoarce şi călătorul din voi, venind singuratic de departe.

Casa voastră este corpul vostru mai mare.

Ea creste în lumina soarelui şi doarme în liniştea nopții; şi nu este fără de vise. Oare casa voastră nu vizează? Şi, visând, oare nu părăseşte cetatea îndreptându-se către crânguri sau dealuri?

O, de-aş putea să vă adun casele în mâna mea şi, precum semănătorul, să le împrăştii în păduri şi pe pajişti!

Văile ar fi străzile voastre, iar cărările verzi v-ar fi ulițe ca să vă căutați unii pe alții prin podgorii şi să veniți cu aromele pământului în veşmintele voastre.

Dar n-a sosit încă vremea lor.

De frică, strămoşii v-au adunat prea aproape împreună. Iar această teamă va mai dura o vreme:

Atâta vreme cât zidurile cetății vă vor separa vatra de ogoarele voastre.

Şi spuneți-mi, oameni din Orphales, ce aveți în aceste case? Şi ce păziți îndărătul uşilor închise?

Aveți oare pacea, imboldul liniştit ce vă dezvăluie puterea pe care-o dețineți?

Aveți oare amintirile, bolțile strălucitoare ce se arcuiesc spre înălțimile minții?

Aveți frumusețea, care întoarce inima de la lucrurile meşterite în lemn şi piatră către muntele cel sfânt?

Spuneți-mi, pe acestea le aveți în casele voastre?

Sau aveți doar îndestulare şi pofta de îndestulare, acel lucru înşelător ce intră în casă ca oaspete, pentru ca mai târziu să devină gazdă şi, apoi, stăpân?

Da, şi apoi vă subjugă şi, cu cârlige şi bice, vă preface în biete păpuşi supuse unor pofte şi mai mari.

Deşi mâinile sale sunt de mătase, inima îi este de fier.

Vă cântă până adormiți, ca apoi să vă stea alături în pat şi să vă ia în derâdere demnitatea cărnii.

Ea îşi bate joc de simțurile voastre fine şi le spulberă suflând în ele ca-ntr-o păpădie.

Adevăr vă spun: pofta de trai comod vă omoară pasiunea din suflet şi apoi vă duce la groapă cu rânjetul pe buze.

Dar voi, copii ai nemărginirii, să vă neliniştiți în mijlocul liniştii, astfel nu veți fi prinşi în capcană, nici îmblânziți.

Casa voastră să nu fie o ancoră, ci un catarg.

Să nu fie o suprafață strălucitoare ce acoperă o rană, ci o pleoapă ce păzeşte ochiul.

Să nu vă strângeți aripile ca să puteți trece prin uşă, nici să nu vă aplecați capul ca să nu loviți tavanul, nici să nu vă fie frică să respirați ca nu cumva să se crape zidurile şi să cadă.

Să nu locuiți în morminte făcute de morți pentru cei vii.

Iar casele voastre, chiar dacă vor fi mărețe şi splendide, să nu vă țină încuiată esența, nici să nu vă fie adăpost pentru pofte.

Căci ceea ce este nemărginit în voi adăstează în palatul Cerului, a cărui uşă este rouă dimineții şi ale cărui ferestre sunt cântecele şi tăcerile nopții.

Veşmintele

Şi țesătorul a spus:

— Vorbeşte-ne despre Veşminte.

Iar el a răspuns:

— Veşmintele voastre ascund multă frumusețe, totuşi nu acoperă şi urâțenia.

Şi, deşi prin straie vă căutați libertatea de a vă ascunde, în ele veți găsi mereu doar un jug şi un lanț.

Bine ar fi să întâmpinați soarele şi vântul lăsându-le spre atingere mai mult din pielea voastră şi mai puțin din straiele voastre.

Căci suflarea vieții stă în lumina soarelui, iar mâna vieții se află în vânt.

Unii dintre voi spun: „Vântul de nord este acela care ne face să ne țesem hainele pe care le purtăm”.

Şi eu zic: da, a fost vântul de nord, însă ruşinea i-a fost război de țesut, iar din înmuierea vintrelor şi-a făcut fire de împletit.

Iar când şi-a săvârşit lucrarea, râsul hohotit i-a răsunat în pădure.

Să nu uitați că modestia nu este decât un scut împotriva privirii pângăritoare.

Iar când nu vor mai exista pângăritori, ce va mai fi fiind modestia, dacă nu o opreliște şi o rătăcire a minții?

Şi nu uitați că pământul se bucură când vă simte picioarele goale, iar vântului îi este dor să vi se joace prin plete.

Cumpărarea şi vânzarea

Iar un negustor a zis:

— Vorbeşte-ne despre Cumpărare şi Vânzare.

Şi el a răspuns grăind:

— Vouă vă dă pământul roadele sale şi nu veți avea lipsuri dacă veți şti cum să vă umpleți mâinile.

În schimbul darurilor pământului veți găsi abundentă şi veți fi mulțumiți.

Însă dacă acest schimb nu se săvârşeste cu dragoste şi cu dreptate blândă, atunci pe unii îi va duce la lăcomie, iar pe alții îi va duce la foame.

Când voi, truditori ai mării, ai ogoarelor şi ai podgoriilor, vă întâlniți în târg cu țesători, cu olari şi cu negustori de mirodenii.

Să invocați mereu spiritul stăpânitor al pământului, ca să se pogoare printre voi şi să vă binecuvânteze cântarele şi socotirea mărfurilor pe care vi le dați unii altora.

Şi să nu le îngăduiți nicicând celor cu mâinile goale să ia parte la învoielile voastre, astfel încât să-şi vândă cuvintele în schimbul roadelor muncii voastre.

Acestora să le spuneți:

„Veniți cu noi la câmp sau mergeți cu frații noştri pe mare şi aruncați-vă năvodul.

Căci pământul şi marea sunt pline de bogății pentru voi, precum sunt şi pentru noi”.

Iar dacă vor veni cântăreți şi dansatori şi flautişti, să cumpărați şi darurile lor.

Căci şi ei sunt culegători de fructe şi tămâie, iar ceea ce aduc ei, deşi este îmbrăcat în straiele visării, este veşmânt şi hrană pentru sufletul vostru.

Şi, înainte de a pleca de la târg, aveți grijă ca nimeni să nu plece de acolo cu mâinile goale.

Căci spiritul ce stăpâneşte pământul nu-şi va afla tihna pe aripile vântului până când nu sunt împlinite nevoile şi celui mai neînsemnat dintre voi.

Crima şi pedeapsa

Atunci, unul dintre judecătorii oraşului s-a ridicat şi a grăit:

— Vorbeşte-ne despre Crimă şi Pedeapsă.

Şi el a răspuns:

— Când judecata voastră se rătăceşte în vânt.

Când, singuri şi lipsiți de protecție, le faceți rău altora şi, prin urmare, şi vouă înşivă

Şi, pentru greşeală comisă, trebuie să bateți la uşa celor binecuvântați cu spirit şi să aşteptați o vreme răspunsul lor.

Să ştiți că sinele vostru divin ca oceanul este:

Rămâne pentru totdeauna neatins

Şi precum aerul este de uşor, fără a avea nevoie de aripi.

Şi precum soarele este sinele vostru divin:

Nu cunoaşte cotloanele cârtitei şi nu caută ascunzişurile şarpelui.

Însă sinele vostru divin nu locuieşte singur în ființa voastră.

Multe în voi țin de omenesc şi multe în voi nu sunt încă umane.

Ci sunt asemenea unui pigmeu fără formă care orbecăie prin ceață căutându-şi deşteptarea.

Despre omul din voi vreau să vă vorbesc acum.

Căci el, nu zeul vostru şi nici pigmeul din ceață, cunoaşte crima şi pedepsirea crimei.

De multe ori v-am auzit vorbind despre câte unul care săvârşeste un rău ca şi cum nu ar fi unul dintre voi, ci un străin pentru voi şi un intrus în lumea voastră.

Dar eu spun că, aşa cum cei sfinți şi cei neprihăniți nu se ridică mai presus de ceea ce este cel mai înălțător în voi.

Tot astfel nici cei răi şi cei slabi nu pot cădea mai jos decât ceea ce este cel mai josnic în fiecare dintre voi.

Şi, tot aşa cum nici măcar o singură frunză nu se îngălbeneşte fără cunoaşterea tăcută a întregului copac.

Tot astfel nici răufăcătorul nu face nelegiuirea fără învoirea voastră ascunsă, a tuturor.

Ca într-o procesiune mergeți împreună spre sinele vostru divin.

Sunteți deopotrivă drumul şi drumeții.

Iar când unul dintre voi cade, cade pentru cei din spatele lui, prevenindu-i astfel în privința pietrelor aflate pe cale.

Da, iar el cade şi pentru cei din fața lui, care, deşi au pasul mai iute şi mai sigur, totuşi nu au îndepărtat piatra din calea celorlalți.

Şi iată încă o pricină ca acest cuvânt să apese greu pe

inima voastră:

Cel ucis nu este întru totul fără de vină pentru că a fost ucis.

Iar cel jefuit nu este fără de vină pentru că a fost prădat.

Cel drept nu este cu totul nevinovat de faptele celor răi.

Iar cei cu mâinile curate nu sunt nepătați de faptele nelegiuitului.

Da, vinovatul este adesea victima celui rănit.

Şi încă şi mai des condamnatul poartă povara celor nevinovați şi drepți.

Nu-l puteți separa pe cel drept de cel nedrept şi pe cel bun de cel rău.

Căci ei stau împreună în fața soarelui, precum firul negru şi cel alb sunt țesute împreună.

Iar când firul negru se rupe, țesătorul va privi la întreaga țesătură şi va cerceta şi războiul de țesut.

Dacă vreunul dintre voi o aduce la judecată pe soția necredincioasă.

Atunci să cântărească în balanță şi inima soțului ei şi să-i măsoare şi lui sufletul întocmai.

Iar acela care vrea să-l biciuiască pe ofensator să privească şi spre sufletul celui ofensat.

Iar dacă vreunul dintre voi vă pedepsi în numele neprihănirii şi va împlânta toporul în copacul răului, atunci să ia aminte şi la rădăcini.

Căci va găsi acolo şi rădăcinile binelui, şi pe cele ale răului, pe ale rodnicului şi pe ale sterpului, toate îmbinându-se în inima tăcută a pământului.

Şi voi, judecătorilor care vă socotiți drepți.

Ce judecată veți pronunța împotriva aceluia care, deşi onest într-ale trupului, este totuşi hoț într-ale spiritului?

Ce pedeapsă veți arunca asupra aceluia care omoară

trupul în vreme ce este el însuşi omorât în spirit?

Şi cum îl veți acuza pe acela care în faptele sale este un înşelător şi un asupritor.

Dar în sufletul lui este asuprit şi nedreptățit de altul?

Şi cum îi veți pedepsi pe aceia ale căror remuşcări sunt deja mai mari decât greşelile lor?

Nu-i oare o remuşcare însăşi pedeapsa pe care o dați prin legea pe care ați vrea să o serviți?

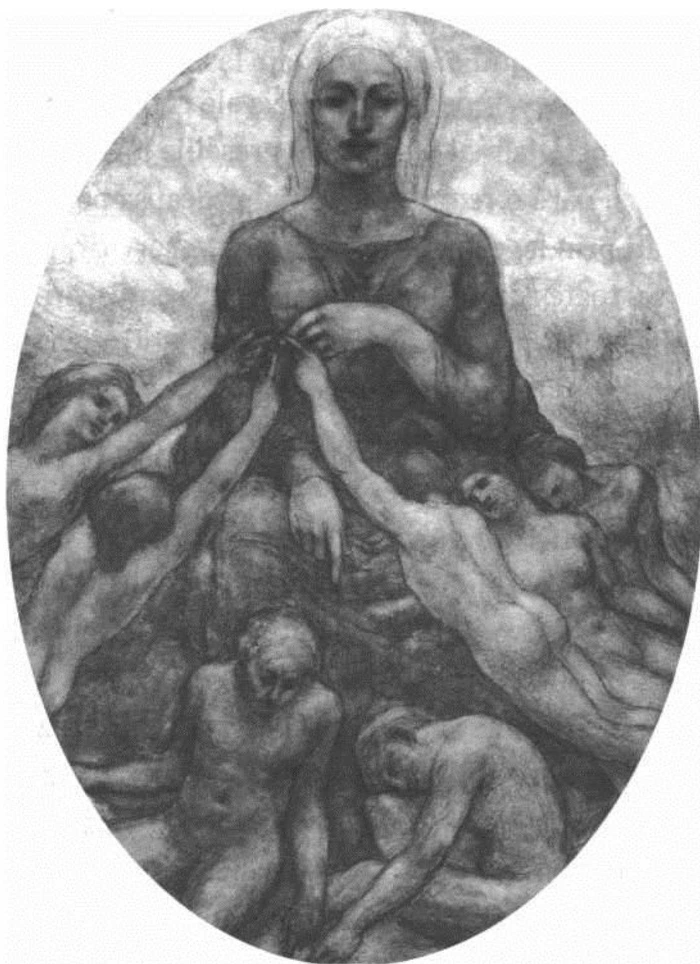
Cu toate acestea, nu-i puteți pune remuşcări în suflet celui nevinovat, nici nu le puteți ridica pe cele din inima vinovatului.

Remuşcarea va urla ea singură în tăcerea nopții, pentru ca oamenii să se trezească şi să-şi privească sufletul.

Iar voi, care încercați să înțelegeți dreptatea, cum veți putea judeca dacă nu vă priviți propriile fapte în plină lumină?

Numai atunci veți şti că cel drept şi cel decăzut nu sunt decât un singur om aflat în crepuscul, prins între noaptea eului său pigmeu şi ziua sinelui său divin.

Şi că piatra unghiulară a templului nu este mai presus decât cea mai măruntă piatră de la temelia sa.

Legile

Atunci, un avocat a spus:
— Dar cum rămâne cu Legile noastre, învăţătorule?
Şi el a răspuns:
— Vă încântă să stabiliţi legi.
Dar vă bucuraţi mai mult de încălcarea lor.
Asemenea copiilor care se joacă pe ţărmul oceanului

construind neobosiți castele de nisip, ca apoi să le dărâme râzând.

Dar în timp ce vă construiți turnulețe de nisip, oceanul aduce tot mai mult nisip pe țărm.

Iar când voi le distrugeți, oceanul râde cu voi.

Într-adevăr, oceanul râde întotdeauna cu nevinovății.

Dar cum rămâne cu aceia a căror viață nu e un ocean şi pentru care legile făurite de om nu sunt simple turnulețe de nisip.

Pentru care viața e o stâncă şi legea e o daltă cu care o sculptează pe măsura lor?

Cum rămâne cu ologul care îi detestă pe dansatori?

Cum rămâne cu boul care-şi iubeşte jugul şi care îi dispreţuieşte pe elan şi pe cerbul pădurii pentru că sunt nişte vagabonzi şi rătăciți?

Cum rămâne cu şarpele bătrân, care nu-şi mai poate lepăda pielea, aşa că-i numeşte pe ceilalți goi şi neruşinați?

Şi cum rămâne cu acela care vine devreme la sărbătoarea nunții şi, când se ghiftuieşte şi oboseşte, pleacă spunând că toate petrecerile sunt păcătoase şi că toți petrecăreții sunt nişte nelegiuiți?

Ce să spun despre aceştia – dacă nu că şi ei stau în lumina soarelui, dar cu spatele la soare?

Ei îşi văd doar umbrele, iar umbrele lor sunt legile la care țin.

Şi ce altceva este soarele pentru ei dacă nu un simplu făcător de umbre?

Şi ce altceva este pentru ei respectarea legilor dacă nu a se apleca şi a-şi urmări pe pământ propriile umbre?

Dar pe voi, cei care umblați cu fața spre soare, ce imagini trasate pe pământ vă pot ține?

Vouă, cei care călătoriți cu vântul, ce giruetă vă arată cursul?

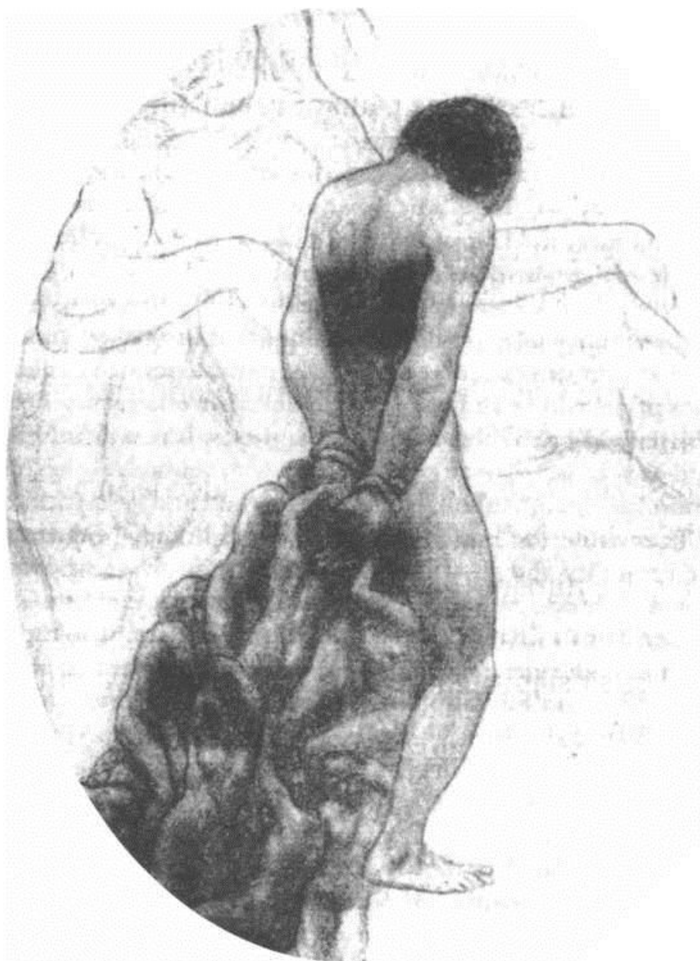
Ce lege omenească vă va lega dacă vă rupeți jugul ce

nu ține de nicio închisoare de-a oamenilor?

De care legi vă veți teme dacă veți dansa neavând frică față de niciunul dintre lanțurile grele făurite de om?

Şi cine va fi acela care vă va aduce la judecată dacă vă veți sfâşia veşmântul, însă fără a-l arunca în calea nimănui?

Oameni din Orphales, puteți să amuțiți tamburul şi să slăbiți corzile lirei, dar cine-i va putea impune vreodată ciocârliei să nu cânte?

Libertatea

Iar un orator a zis:

— Vorbeşte-ne despre Libertate.

Şi el a grăit:

— La poarta cetăţii şi la focul din vatra voastră v-am văzut prosternându-vă dinaintea libertăţii voastre şi închinându-vă ei.

Asemenea sclavilor care se umilesc în faţa unui tiran şi îl laudă chiar în timp ce el îi ucide.

Da, în crângul templului şi în umbra citadelei i-am văzut pe cei mai liberi dintre voi că îşi poartă libertatea ca pe un jug, încătuşaţi.

Şi inima mi-a sângerat îndurerată; căci nu puteţi fi liberi atunci când însăşi dorinţa de a căuta libertatea devine un ham pentru voi şi când vorbiţi întruna despre libertate ca şi cum ar fi un scop şi o împlinire.

Veţi fi cu adevărat liberi nu atunci când zilele voastre vor fi lipsite de griji, iar nopţile voastre vor scăpa de dorinţe şi de durere.

Ci mai degrabă atunci când aceste lucruri vă vor îngrădi viaţa, dar voi vă veţi ridica deasupra lor goi şi nelimitaţi.

Şi cum să vă ridicaţi deasupra zilelor şi nopţilor voastre dacă nu vă rupeţi lanţurile cu care v-aţi legat în zorii înţelegerii voastre, astfel că acum, la amiaza înţelepciunii voastre, sunteţi, iată, ţintuiţi?

Cu adevărat, ceea ce numiţi „libertate” este cel mai puternic dintre aceste lanţuri, deşi verigile sale strălucesc în soare şi vă încântă privirea.

Şi ce este aceasta dacă nu fragmente ale propriului vostru sine de care vreţi să scăpaţi pentru a fi liberi?

Dacă este nedreaptă legea pe care doriţi s-o aboliţi, uitaţi că legea aceasta a fost scrisă cu mâna voastră pe

creştetul vostru.

Nu puteți să o ştergeți prin arderea cărților cu legi şi nici spălând creştetul judecătorilor voştri, chiar de-ați vărsa întreaga mare peste ei.

Iar dacă acela pe care vreți să-l detronați este un despot, aveți grijă să distrugeți mai întâi tronul pe care i l-ați clădit în interiorul vostru.

Căci cum ar putea un tiran să domnească asupra celor liberi şi mândri dacă nu bazându-se pe tirania ce se află în propria lor libertate şi pe ruşinea aflată în propria lor mândrie?

Iar dacă vreți să scăpați de o grijă, nu uitați că acea grijă a fost aleasă de voi, mai degrabă decât să vă fi fost impusă.

Iar dacă vreți să risipiți o frică, nu uitați că locaşul ei se află în inima voastră, iară nu în mâna aceluia de care vă temeți.

Cu adevărat, toate lucrurile se petrec de fapt în interiorul ființei voastre, într-o constantă îmbrățişare pe jumătate: doritul şi temutul, respingătorul şi prețuitul, ceea ce urmăriți să aveți şi acel ceva de care doriți să scăpați.

Aceste lucruri palpită în voi precum luminile şi umbrele, în perechi strâns îmbinate.

Iar când umbra se estompează şi dispare, lumina rămasă devine umbră pentru o altă lumină.

Astfel se petrece şi cu libertatea voastră: când îşi pierde limitările, devine ea însăşi limita unei libertăți mai mari.

Raţiunea şi pasiunea

Iar preoteasa a luat din nou cuvântul şi a spus:

— Vorbeşte-ne despre Rațiune şi Pasiune.

Iar el a răspuns zicând:

— Sufletul vostru este adeseori un câmp de luptă în care rațiunea şi judecata pornesc război împotriva pasiunilor şi poftelor voastre.

O, ce mult îmi doresc să aduc pacea în sufletul vostru, ca să transform discordia şi duşmănia dintre părțile voastre în unitate şi armonie!

Dar cum aş putea eu, dacă voi înşivă nu deveniți făcători de pace, ba încă şi mai mult: iubitori ai tuturor părților voastre?

Rațiunea şi pasiunea sunt cârma şi pânzele sufletului vostru, călător pe marea vieții.

Dacă pânzele ori cârma vi se rup, ajungeți în derivă, plutind pe valuri la întâmplare, sau rămâneți țintuiți în apele fără curenți din mijlocul mării.

Căci rațiunea, când conduce de una singură, este o forță limitatoare; iar pasiunea, nesupravegheată, este o flacără ce arde spre propria-i mistuire.

Prin urmare, lăsați-vă sufletul să vă ridice rațiunea până la înălțimea pasiunii, ajungând astfel să cânte;

Şi lăsați-vă rațiunea să vă îndrume pasiunea, astfel încât pasiunea voastră să viețuiască prin reînviere zilnică şi, asemenea păsării Phoenix, să renască din propria cenuşă.

Vă îndemn să vă tratați judecata şi poftele ca şi cum ar fi doi oaspeți iubiți în casa voastră.

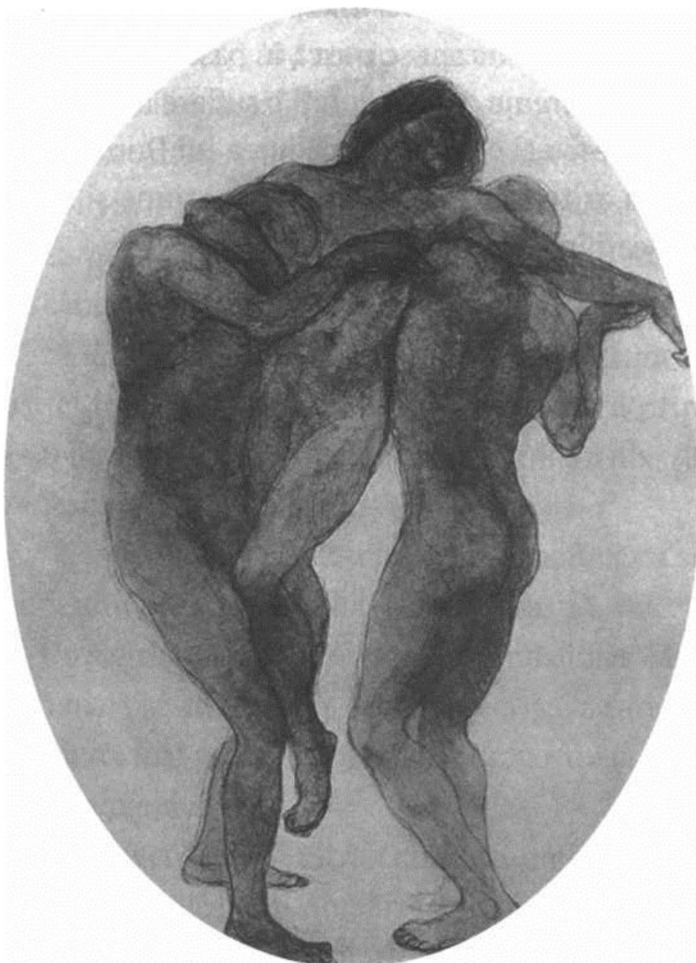
Cu siguranță nu-l veți onora pe unul dintre oaspeți mai presus decât pe celălalt; căci acela care se gândeşte mai mult la unul pierde dragostea şi credința amândurora.

Când vă odihniți, între coline, la umbra răcoroasă a plopilor albi, împărtăşind pacea şi liniştea câmpurilor şi pajiştilor îndepărtate, lăsați-vă inima să rostească în tăcere: „Dumnezeu se odihneşte în rațiune”.

Iar când năvăleşte furtuna şi vântul năprasnic tulbură pădurea, iar tunetele şi fulgerul proclamă măreția cerului, atunci inima voastră să rostească smerit: „Dumnezeu se mişcă în pasiune”.

Şi, de vreme ce voi sunteți o suflare în sfera lui Dumnezeu şi o frunză în pădurea lui Dumnezeu, şi voi ar

trebui să vă odihniți în rațiune şi să vă „mişcați în pasiune.

Suferința

Şi o femeie a prins a vorbi, spunând:

— Zi-ne despre Suferință.

Iar el a grăit:

— Suferința vă vine din ruperea cochiliei ce vă susține

înțelegerea.

Aşa cum sâmburele fructului trebuie să se spargă pentru ca sămânța din inima lui să iasă în lumina soarelui, tot aşa trebuie să cunoaşteți şi voi suferința.

Iar dacă v-ați păstra inima în continuă mirare dinaintea minunilor zilnice din viața voastră, suferința n-o să vi se mai pară mai puțin miraculoasă decât bucuria;

Şi ați accepta anotimpurile inimii voastre, aşa cum ați acceptat întotdeauna anotimpurile care trec peste câmpurile voastre.

Şi veți privi cu seninătate prin iernile suferințelor voastre.

O mare parte din durerea voastră este aleasă chiar de voi.

Ea este doctoria amară prin care medicul care Sălăşluieşte în fiecare dintre voi vă vindecă sinele bolnav.

Prin urmare, aveți încredere în medic şi sorbiți-i leacul în linişte şi pace.

Căci mâna lui, deşi grea şi dură, este ghidată de mâna iubitoare a Nevăzutului.

Iar cupa pe care vi-o aduce, deşi vă arde buzele, este modelată din lutul pe care Olarul l-a umezit cu lacrimile lui sfinte.

Cunoaşterea de sine

Şi un bărbat a spus:

— Vorbeşte-ne despre Cunoaşterea de sine.

Iar el a răspuns:

— Inima voastră cunoaşte în tăcere secretele zilelor şi nopților.

Dar urechile voastre sunt însetate după sunetul cunoaşterii din inima voastră.

Vreți să ştiți în cuvinte ceea ce ați ştiut întotdeauna în

gând.

Vreți să atingeți cu degetele trupul gol al viselor voastre.

Şi este bine că vreți asta.

Izvorul ascuns al sufletului vostru trebuie să iasă la suprafață şi să curgă murmurând către mare;

Iar comoara adâncurilor voastre infinite se va revela dinaintea ochilor voştri.

Dar să nu folosiți nicio balanță pentru a vă cântări comorile ascunse

Şi să nu cercetați adâncurile cunoaşterii voas

tre' cu prăjina sau cu sonda.

Căci şinele este o mare nemărginită şi nemăsurată.

Să nu spuneți „Am găsit adevărul”, ci mai degrabă „Am găsit un adevăr”.

Să nu spuneți „Am găsit calea sufletului”. Mai degrabă să spuneți „Am găsit sufletul mergând pe calea mea”.

Căci sufletul merge pe toate cărările.

Sufletul nu merge pe un drum anume, nici nu creşte precum trestia.

Ci sufletul se desface, precum un lotus cu nenumărate petale.

Învățătura

Apoi un învățător a spus:

— Vorbeşte-ne despre învățătură.

Iar el a zis:

— Niciun om nu vă poate dezvălui decât ceea ce se află deja pe jumătate adormit în zorii cunoaşterii voastre.

Învățătorul care se plimbă la umbra templului, înconjurat de discipoli, nu-şi dăruieşte înțelepciunea, ci mai degrabă credința şi iubirea.

Dacă el este înțelept cu adevărat, atunci nu vă va îndemna să intrați în casa înțelepciunii sale, ci mai degrabă

vă va conduce până în pragul propriei voastre gândiri.

Astronomul vă poate vorbi despre cum înțelege el spațiul, dar nu vă poate da şi înțelegerea însăşi.

Muzicianul vă va cânta în ritmul ce se află pretutindeni în spațiu, dar nu vă poate da şi auzul care să surprindă acest ritm, nici vocea care să-l reproducă.

Iar acela care este priceput în ştiința numerelor vă poate vorbi despre domeniile cântăririi şi măsurării, dar nu vă poate conduce acolo.

Căci viziunea unui om nu-şi poate împrumuta aripile altui om.

Şi, aşa cum fiecare dintre voi stă singur în conştiința lui Dumnezeu, tot aşa fiecare dintre voi trebuie să stea singur în a-L cunoaşte pe Dumnezeu şi a înțelege cele pământeşti.

Prietenia

Şi un tânăr a spus:

— Vorbeşte-ne despre Prietenie.

Iar el a zis:

— Prietenul este răspunsul la nevoile voastre.

El este ogorul pe care îl semănați cu dragoste şi de pe care culegeți rodul cu recunoştință.

Şi el vă este masă şi foc în vatră.

Căci veniți la el cu foamea voastră şi îl căutați pentru pace.

Când prietenul vă spune ce gândeşte, să nu vă temeți în sinea voastră de un „nu” de-al lui, nici să nu vă agățați de un „da”.

Iar când el va tăcea, inima voastră să nu înceteze a-i asculta inima.

Căci, în prietenie, toate gândurile, toate dorințele, toate aşteptările sunt născute şi împărtăşite fără cuvinte, cu o bucurie care nu e declamată.

Când vă despărțiți de prieten, să nu vă întristați.

Căci ceea ce vă place mai mult la el va deveni mai clar în absența lui, tot aşa cum cățărătorului muntele i se arată mai limpede din câmpie.

Şi să nu aveți niciun scop în prietenie, decât sporirea profunzimii spiritului.

Căci dragostea care caută altceva decât dezvăluirea propriului mister nu este dragoste, ci un năvod aruncat orbeşte: prinde numai lucruri de prisos.

Ce-i mai bun în voi să vă fie cel mai bun prieten.

Dacă el trebuie să vă cunoască refluxul mareei voastre, atunci să vă cunoască şi inundațiile fluxului.

Căci pentru ce ai un prieten, doar pentru a pierde nişte ore?

Căutați-l întotdeauna pentru a trăi împreună nişte ore.

Căci este menirea lui să vă împlinească nevoile, dar nu şi să vă umple vidul interior.

Şi să fie râsete în dulceața prieteniei, precum şi

împărtăşire a plăcerilor.

Căci în rouă lucrurilor mărunte inima îşi găseşte dimineața şi se înviorează.

Cuvântarea

Apoi un cărturar a spus:

— Vorbeşte despre Cuvântare.

Şi el a răspuns:

— Voi vorbiți când încetați a mai avea pace cu gândurile voastre

Şi, când nu mai puteți trăi în singurătatea inimii voastre, trăiți prin buzele voastre, iar sunetul este o deviere şi un divertisment pentru trecerea timpului.

Iar gândirea este pe jumătate ucisă într-o mare parte din ceea ce cuvântați.

Căci gândul este o pasăre a văzduhului, care, în colivia cuvintelor, izbuteşte să-şi desfacă aripile, dar nu poate zbura.

Sunt printre voi unii care-i caută pe vorbăreți din teama de a fi singuri.

Tăcerea singurătății le aduce în fața ochilor sinele lor pustiu, aşa că vor să scape.

Şi mai sunt unii care vorbesc şi, fără ştiință sau cumpănire, dezvăluie un adevăr pe care ei înşişi nu-l înțeleg.

Şi mai sunt şi aceia care au adevărul în ei, dar nu-l spun în cuvinte.

În firea unor astfel de persoane trăieşte spiritul, într-o tăcere ritmică.

Când vă întâlniți prietenul pe drum sau la târg, fie ca spiritul să vă mişte buzele şi să vă îndrepte limba.

Fie ca vocea din interiorul vocii voastre să-i vorbească urechii din urechea lui interioară.

Căci sufletul lui va păstra astfel adevărul inimii voastre, aşa cum din vin ne amintim aroma buchetului său

Când culoarea este uitată şi cupa nu mai există de mult.

Timpul

Iar un astronom a spus:

— Maestre, dar despre Timp?

Şi el a răspuns:

— Voi vreţi să măsuraţi timpul, care este fără de măsură şi nemăsurabil.

Vreţi să vă îndrumaţi viaţa şi chiar să dirijaţi cursul spiritului vostru în funcţie de ore şi de anotimpuri.

Vreţi să faceţi ca timpul să fie un râu pe ale cărui maluri să staţi şi să îi priviţi curgerea.

Cu toate acestea, atemporalul din voi este conştient de atemporalitatea vieţii

Şi ştie că ziua de azi este amintirea de ieri şi că mâine este visul de astăzi.

Şi că acela care cântă şi contemplă în voi este încă fixat în limitele acelui prim moment care a împrăştiat stelele în spaţiu.

Cine dintre voi nu simte că puterea sa de a iubi este fără de limite?

Şi, cu toate acestea, cine nu simte această iubire, deşi fără de limite, închisă în centrul fiinţei sale şi care nu se deplasează de la un gând de dragoste la un alt gând de dragoste, nici de la un gest de iubire către alte gesturi de iubire?

Şi oare nu este timpul precum dragostea, nedivizat şi fără de măsură?

Dar dacă în gândirea voastră trebuie să împărţiţi timpul în anotimpuri, lăsaţi ca fiecare anotimp să le cuprindă pe toate celelalte

Şi lăsaţi prezentul să îmbrăţişeze trecutul cu amintirea şi viitorul cu speranţă.

Binele şi Răul

Iar unul dintre bătrânii cetăţii a spus:

— Vorbeşte-ne despre Bine şi Rău.

Şi el a răspuns:

— Pot să vorbesc despre binele din voi, dar nu şi despre rău.

Căci ce este răul dacă nu binele chinuit de propria-i foame şi de propria-i sete?

Cu adevărat, când este înfometat, binele caută mâncare chiar şi în cele mai întunecate peşteri, iar când îi este sete, bea chiar şi din apele moarte.

Sunteţi buni când sunteţi una cu voi înşivă.

Totuşi, când nu sunteţi una cu voi înşivă, nu sunteţi răi.

Căci o casă dezbinată nu este cuib de hoţi, ci este doar o casă dezbinată.

Iar o corabie fără cârmă poate să rătăcească fără ţel printre insule periculoase, dar să nu se scufunde în abisurile mării.

Sunteţi buni atunci când vă străduiţi să dăruiţi din voi înşivă.

Cu toate acestea, nu sunteţi răi când căutaţi câştig pentru voi înşivă.

Căci, atunci când vă străduiţi să câştigaţi, nu sunteţi decât o rădăcină care se prinde de pământ şi suge din pieptul lui.

Iar fructul nu-i spune rădăcinii, desigur, „Fii ca mine, copt şi plin, şi dăruieşte-ţi mereu abundenţa”.

Căci pentru fruct a dărui este o nevoie, pe când pentru rădăcină a primi este nevoia.

Sunteţi buni atunci când sunteţi pe deplin conştienţi de ceea ce spuneţi.

Cu toate acestea, nu sunteţi răi când dormiţi în timp

ce limba voastră se împleticeşte fără ţintă.

Însă până şi un discurs cu poticneli poate întări o limbă slabă.

Sunteţi buni atunci când vă îndreptaţi spre ţinta voastră cu fermitate şi cu paşi curajoşi.

Cu toate acestea, nu sunteţi răi când vă îndreptaţi spre ea şchiopătând.

Chiar şi aceia care şchiopătează merg totuşi înainte.

Dar voi, care sunteţi puternici şi rapizi, aveţi grijă să nu şchiopătaţi dinaintea şchiopului, gândindu-vă că îi faceţi astfel o bucurie.

Sunteţi buni în nenumărate feluri şi nu sunteţi răi atunci când nu sunteţi buni.

Ci doar sunteţi rătăciţi şi leneşi.

Ce păcat că cerbii nu le pot învăţa pe ţestoase să fie rapide!

Binele stă în năzuinţa voastră după sinele vostru cel mai înalt, iar această năzuinţă se află în toţi.

Dar la unii dintre voi această năzuinţă este un torent care se grăbeşte cu forţa spre mare, purtând cu el secretele dealurilor şi cântecele pădurii.

Iar la alţii dintre voi este ca un râu liniştit care se pierde în meandre, tot ocolind şi zăbovind înainte de a ajunge la ţărmul mării.

Dar acela care năzuieşte mult să nu-i spună aceluia care năzuieşte mai puţin „De ce mergi încet şi te tot opreşti?”

Fiindcă cei cu adevărat buni nu-l întreabă pe cel gol „Unde ţi-e haina?”, nici pe cel fără adăpost nu-l întreabă „Ce s-a abătut asupra casei tale?”

Rugăciunea

Apoi preoteasa a spus:

— Vorbeşte-ne despre Rugăciune.

Şi el a răspuns zicând:

— Vă rugați când vă cuprinde suferința şi nevoia; ar trebui să vă rugați şi în plinătatea bucuriei voastre şi în zilele voastre de abundentă.

Căci ce altceva este rugăciunea dacă nu expansiunea sinelui vostru în văzduhul cel viu?

Iar dacă vă revărsați întunericul în spațiu pentru liniştirea voastră, atunci pentru bucuria voastră să vă revărsați aurora inimii.

Iar dacă nu puteți decât să plângeți când sufletul vă cheamă la rugăciune atunci aceasta ar trebui să vă îmboldească din nou şi din nou, în ciuda lacrimilor, până când veți râde.

Când vă rugați, să vă ridicați ca să-i întâlniți în văzduh pe aceia care se roagă în aceeaşi oră şi pe care nu i-ați fi întâlnit altminteri, de nu v-ați fi rugat deopotrivă.

Prin urmare, faceți astfel încât vizita voastră în acest templu invizibil să nu fie pentru nimic altceva decât pentru extaz şi dulce comuniune.

Căci, dacă intrați în templu pentru niciun alt scop decât acela de a cere, atunci nu veți primi.

Iar dacă intrați în templu doar pentru a vă umili, nu vă veți înălța;

Şi chiar dacă ați intra în el ca să implorați binele pentru alții, nu veți fi auziți.

Este suficient doar să intrați în templul invizibil.

Nu vă pot învăța cum să vă rugați în cuvinte.

Dumnezeu nu ascultă cuvintele voastre, decât atunci când El însuşi le rosteşte prin buzele voastre.

Şi nu vă pot învăța rugăciunea mărilor, a pădurilor şi a munților.

Dar voi, care sunteți născuți din munți, din păduri şi din mări, le puteți găsi rugăciunea în inima voastră

Şi, dacă ați asculta în liniştea nopții, le-ați auzi spunând în tăcere:

„Dumnezeul nostru, care eşti sinele nostru înaripat, fie să se împlinească voia ta sădită în noi.

Dorită să fie dorința Ta din noi.

Puterea Ta din noi să ne transforme nopțile, care sunt ale Tale, în zile, care tot ale Tale sunt.

Nu-ți putem cere ceva, căci Tu ne cunoşti nevoile înainte ca ele să se nască în noi.

Tu eşti ceea ce ne trebuie şi, dându-ne mai mult din Tine, ne dai Totul”.

Plăcerea

Apoi, un pustnic, care venea în cetate o dată pe an, a ieşit în faţă şi a spus:

— Vorbeşte-ne despre Plăcere.

Şi el a răspuns zicând:

— Plăcerea este un cântec de libertate, Dar nu este libertate.

Este înflorirea dorinţelor voastre, Dar nu este fructul lor.

Este un abis ce cheamă culmea, Dar nu este nici adâncul, nici înaltul. Este prizonierul care îşi ia zborul, Dar nu este spaţiul pe care îl cuprinde.

Da, cu adevărat, plăcerea este un cântec de libertate.

Şi cu bucurie v-aş lăsa să-l cântaţi din preaplinul inimii; totuşi, nu v-aş lăsa să vă pierdeţi inima cântând.

Unii dintre tinerii voştri caută plăcerea ca şi cum ea ar însemna totul – şi îi judecaţi şi îi mustraţi.

Eu nu i-aş judeca, nici nu i-aş mustra. Ci i-aş îndemna să caute.

Căci vor găsi plăcere, dar nu numai pe ea;

Şapte sunt surorile ei, iar cea mai mică dintre ele este mai frumoasă decât plăcerea.

N-aţi auzit de omul care săpa în pământ după rădăcini şi a găsit o comoară?

Iar unii dintre bătrânii voştri îşi amintesc plăcerile cu regret, ca şi cum ar fi greşeli făcute la beţie.

Însă regretul doar înnegurează mintea, nu o dojeneşte întru iertare.

Aceşti oameni ar trebui să-şi aducă aminte de plăcerile lor cu recunoştinţă, ca atunci când culeg roadele verii.

Iar dacă le este mai simplu să aibă regrete, lăsaţi-le această mângâiere.

Tot printre voi există unii care nu sunt tineri, pentru a căuta plăcerea, nici bătrâni, pentru a şi-o aminti;

Şi, în teama lor de a căuta şi de a-şi aminti, ei se feresc de toate plăcerile, ca nu cumva să-şi neglijeze spiritul sau să-l jignească.

Însă există plăcere chiar şi în această dorinţă a lor.

Astfel că şi ei găsesc o comoară, deşi au săpat după rădăcini cu mâini tremurânde.

Dar, spuneţi-mi, cine este acela care poate jigni spiritul?

Oare privighetoarea jigneşte liniştea nopţii? Oare licuricii jignesc stelele?

Iar flacăra sau fumul vostru împovărează vântul?

Credeţi că spiritul este un lac liniştit pe care l-aţi putea tulbura cu un toiag?

Adeseori, refuzându-vă plăcerea, nu faceţi altceva decât să tezaurizaţi dorinţa în adâncurile fiinţei voastre.

Cine ştie dacă nu cumva ceea ce pare a fi omis în ziua de azi aşteaptă ziua de mâine?

Până şi trupul vostru îşi cunoaşte moştenirea şi nevoile sale legitime şi nu va fi înşelat.

Iar trupul vă este harpă a sufletului.

Aşa ca ţine de voi dacă scoateţi din el o muzică dulce ori sunete confuze.

Şi acum vă întrebaţi în inima voastră: „Cum să deosebim ceea ce este bun în plăcere de ceea ce nu este bine?”

Mergeţi pe ogoarele şi în grădinile voastre şi veţi învăţa că albinei îi face plăcere să adune miere din floare.

Că şi florii îi face plăcere să-i dăruiască miere albinei.

Căci pentru albină floarea este fântână a vieţii, Iar pentru floare albina este mesager al dragostei, Iar pentru amândouă, albina şi floarea, a dărui şi a primi plăcere sunt o nevoie şi extaz.

Oameni din Orphales, trăiţi-vă plăcerile asemenea florilor şi albinelor.

Frumuseţea

Şi un poet a spus:

— Vorbeşte-ne despre Frumusețe.

Iar el a răspuns:

— Unde veți căuta frumusețea şi cum o veți găsi dacă ea însăşi nu este calea voastră şi călăuza voastră?

Şi cum altminteri să vorbeşti despre ea dacă nu ca fiind țesătoare a cuvintelor voastre?

Cei răniți şi cei mâhniți spun: „Frumusețea este bună şi blândă.

Ea merge printre noi asemenea unei tinere mame, sfioasă față cu propria-i măreție".

Iar cei pasionați spun: „Nu, frumusețea este un lucru de temut şi redutabil.

Precum furtuna ea tulbură pământul de sub noi şi cerul deasupra noastră".

Cei slăbiți şi istoviți spun: „Frumusețea este o şoaptă delicată. Ea vorbeşte în spiritul nostru.

Vocea ei se dăruieşte tăcerilor noastre ca o lumină slabă ce tremură de teama umbrei".

Iar cei neliniştiți spun: „Am auzit-o strigând printre munți.

Şi cu strigătele ei au venit şi bocănitul copitelor, fâlfâitul aripilor şi răgetele leilor".

Noaptea, străjerii cetății spun: „Frumusețea se va ridica odată cu zorile, de la răsărit".

La amiază, muncitorii şi călătorii spun: „Am văzut-o aplecându-se asupra pământului prin ferestrele apusului".

În timpul iernii, cei înzăpeziți spun: „Ea va veni odată cu primăvara, plutind peste dealuri".

Iar în focurile verii, secerătorii spun: „Am văzut-o dansând cu frunzele toamnei şi am zărit un mic vârtej de zăpadă în părul ei".

Toate aceste lucruri le-ați spus despre frumusețe, însă în realitate nu ați vorbit despre ea, ci despre nevoile voastre nesatisfăcute.

Pe când frumusețea nu este o nevoie, ci un extaz.

Nu este o gură însetată, nicio mână goală întinsă pentru a cere.

Ci mai degrabă o inimă înflăcărată şi un suflet încântat.

Nu este imaginea pe care o vrei s-o vezi, nici cântecul pe care vrei să-l auzi.

Ci mai degrabă imaginea pe care o vezi cu ochii închişi şi melodia pe care o auzi cu urechile astupate.

Nu este seva ce curge pe sub scoarța brăzdată a copacului, nici aripa ataşată de o gheară.

Ci mai degrabă grădina mereu înflorită şi ceata de îngeri zburând necontenit.

Oameni din Orphales, frumusețea este viața dezvăluindu-şi chipul sfânt.

Iar voi sunteți viața şi voi sunteți şi vălul.

Frumusețea este eternitatea privindu-se în oglindă.

Iar voi sunteți eternitatea şi voi sunteți oglinda.

Religia

Iar un preot bătrân a spus:

— Vorbeşte-ne despre Religie.

Şi el a zis:

— Am vorbit oare astăzi despre altceva?

Oare nu înseamnă religia toate faptele şi toată reflecţia.

Precum şi ceea ce nu este nici faptă, nici reflecţie, ci o minune şi o surpriză ce izvorăsc necontenit în suflet, chiar şi când mâinile cioplesc piatra sau pregătesc războiul de țesut?

Cine îşi poate despărți credința de acțiunile sale sau de ocupațiile sale?

Cine îşi poate aşeza dinainte orele vieții sale spunând, Aceasta este pentru Dumnezeu, iar aceasta este pentru mine;

Aceasta este pentru sufletul meu, iar cealaltă este pentru trupul meu”?

Toate orele sunt aripi ce bat prin spațiu de la un sine la altul.

Acela care îşi poartă moralitatea ca pe cel mai de preț veşmânt al său ar face mai bine să umble gol;

Vântul şi soarele nu-i vor străpunge pielea.

Iar acela care îşi croieşte purtarea pe baza eticii nu face decât să-şi întemnițeze pasărea cântătoare într-o colivie;

Însă cel mai liber dintre cântece nu poate trece printre zăbrele şi sârme.

Iar acela pentru care adorația este o fereastră pe care o deschide şi o închide după plac încă nu şi-a vizitat casa sufletului său, ale cărei ferestre stau deschise din zori până la următorii zori.

Viața voastră de zi cu zi vă este templu şi religie.

Ori de câte ori intrați în ea, luați cu voi toate ale voastre.

Luați cu voi şi plugul, şi forja, şi ciocanul, şi lăuta.

Toate lucrurile pe care vi le-ați meşterit de nevoie sau de plăcere.

Căci în vis nu vă puteți ridica deasupra realizărilor voastre, nici nu cădeți mai jos decât eşecurile voastre.

Şi să-i luați cu voi şi pe toți oamenii.

Căci în adorație nu puteți zbura mai sus decât speranțele lor, nici nu vă puteți umili mai jos decât disperarea lor.

Iar dacă vreți să-L cunoaşteți pe Dumnezeu, nu vă ocupați cu dezlegarea enigmelor.

Priviți, mai degrabă, spre voi înşivă şi îl veți vedea jucându-se cu copiii voştri.

Şi priviți împrejur: îl veți vedea mergând cu norii, întinzându-şi brațele prin fulgere şi coborând pe pământ odată cu ploaia.

Îl veți vedea zâmbind în flori, apoi înălțându-Se şi salutându-ne cu mâna prin copaci.

Moartea

Apoi Almitra cuvântă din nou şi spuse:
— Te întrebăm acum despre Moarte.
Şi el a zis:
— Vreți să cunoaşteți taina morții.
Dar cum o veți afla dacă nu o căutați în inima

vieții voastre?

Bufnița, ai cărei ochi ce văd în noapte sunt orbi în lumina zilei, nu poate dezvălui misterul luminii.

Dacă vreți să vedeți cu adevărat spiritul morții, deschideți-vă larg inima spre trupul vieții.

Căci viața şi moartea una sunt, tot aşa cum râul şi marea sunt una.

În adâncul speranțelor şi dorințelor voastre se află cunoaşterea tăcută despre cele de dincolo;

Şi, asemenea semințelor care visează sub zăpadă, şi inima voastră visează la venirea primăverii.

Aveți încredere în vise, căci în ele se ascunde poarta spre veşnicie.

Frica voastră de moarte este precum tremuratul păstorului când stă dinaintea regelui, a cărui mână i se aşază pe creştet pentru a-l onora.

Oare păstorul nu se bucură, deşi tremură, de faptul că va purta semnul împăratului?

Cu toate acestea, oare nu acordă mai multă atenție tremurului său?

Căci ce altceva înseamnă a muri dacă nu a sta gol în vânt şi a te topi în soare?

Şi ce altceva înseamnă a înceta să respiri dacă nu a elibera suflarea de valurile ei neliniştite, astfel încât să se înalțe şi să se extindă şi să-L caute pe Dumnezeu neîngrădită?

Numai când beți din râul tăcerii veți cânta cu adevărat.

Şi numai când ajungeți pe vârful muntelui veți începe cu adevărat să urcați.

Şi numai când pământul vă va cere mădularele veți dansa cu adevărat.

Rămas-bun

Şi se făcuse deja seară.

Iar Almitra, prezicătoarea, a spus:

— Binecuvântată să fie ziua aceasta şi locul acesta şi spiritul tău care ne-a cuvântat!

Iar el a răspuns:

— Eu am fost acela care a vorbit?

Oare nu am fost şi eu un ascultător, asemenea vouă?

Apoi a coborât treptele Templului şi toţi oamenii l-au urmat. A ajuns la corabia sa şi a urcat pe punte.

După aceea, întorcându-se iar către popor, şi-a ridicat glasul şi a spus:

— Oameni din Orphales, vântul mă îndeamnă să vă părăsesc.

Eu sunt mai puţin grăbit decât vântul, însă tot trebuie să plec.

Noi, călătorii rătăcitori, căutând mereu calea singuratică, nu ne începem niciodată ziua în acelaşi loc unde ne-am încheiat-o; şi niciun răsărit de soare nu ne găseşte unde ne-a lăsat apusul.

Noi călătorim şi atunci când pământul doarme.

Suntem seminţele unei plante dârze, iar maturitatea şi plinătatea inimii noastre stau în a ne lăsa răspândiţi de vânt şi împrăştiaţi.

Puţine au fost zilele mele printre voi şi încă şi mai scurte fost-au cuvintele pe care le-am spus.

Însă dacă vocea mea se va stinge în urechile voastre şi dacă dragostea mea va dispărea din amintirea voastră, atunci mă voi întoarce la voi

Şi, cu o inimă mai bogată şi cu buze mai supuse spiritului, voi vorbi din nou.

Da, mă voi întoarce cu fluxul

Şi, chiar dacă moartea mă va ascunde şi marea tăcere mă va învălui, eu tot voi căuta din nou înţelegerea voastră.

Şi nu în zadar voi căuta.

Dacă ceea ce am cuvântat este adevărat, atunci acel adevăr se va revela cu o voce mai clară şi în cuvinte mai apropiate de gândurile voastre.

Mă duc cu vântul, oameni din Orphales, dar nu către neant;

Iar dacă această zi nu aduce împlinirea nevoilor voastre şi a iubirii mele, atunci fie ca ea să devină promisiune pentru o altă zi.

Nevoile omului se schimbă, nu şi dragostea lui, nici dorința lui ca iubirea să-i satisfacă nevoile.

Să ştiți, prin urmare, că mă voi întoarce din acea mare tăcere.

Ceața ce se îndepărtează în zori, lăsând rouă pe câmp, se va ridica şi se va aduna într-un nor şi apoi va cădea în ploaie.

Eu cu nimic nu mă deosebesc de ceață.

În neclintirea nopții, am umblat pe străzile cetății voastre, iar spiritul meu a intrat în casele voastre

Şi bătăile inimii voastre au sălăşluit în inima mea, iar suflarea voastră mi-a ajuns pe chip şi v-am cunoscut pe toți.

Da, v-am cunoscut bucuria şi durerea, iar în somn visele voastre au fost şi visele mele.

Şi adeseori am fost printre voi precum un lac între munți.

V-am oglindit în mine culmile şi pantele arcuite, ba chiar şi turmele trecătoare ale gândurilor şi dorințelor voastre.

Şi către tăcerea mea s-au îndreptat, asemenea pâraielor, râsetele copiilor voştri şi, asemenea râurilor, dorurile tinerilor voştri.

Iar când au ajuns în adâncurile mele, pâraiele şi râurile nu au încetat să cânte.

Ci au venit către mine încă şi mai dulci decât râsul şi mai intense decât dorul.

Aceasta este nemărginirea din voi:

Omul nelimitat, în care voi toți nu sunteți nimic altceva decât celule şi nervi.

Omul în ale cărui cântece toate cânturile voastre nu sunt decât o vibrație tăcută.

Întru acest om nelimitat există nelimitarea voastră

Şi în vederea lui vă privesc eu pe voi şi vă iubesc.

Căci ce alte distanțe poate parcurge iubirea care să nu se afle deja cuprinse în această sferă nelimitată?

Ce viziuni, ce aşteptări şi ce presupuneri sunt mai presus de acest zbor?

Asemenea unui stejar uriaş acoperit cu flori de măr este omul nemărginit din fiecare dintre voi.

Puterea lui vă va ține legați pe pământ, parfumul lui vă va ridica în văzduh, iar în statornicia lui sunteți fără de moarte.

Vi s-a spus că, precum într-un lanț, sunteți la fel de slabi ca cea mai slabă verigă a lui.

Însă aceasta este doar jumătate din adevăr. Sunteți şi la fel de puternici precum cea mai puternică verigă a sa.

Avă măsura numai prin cele mai mărunte fapte e ca şi cum ați socoti puterea oceanului numai prin fragilitatea spumei sale.

A vă judeca prin eşecurile voastre e ca şi cum ați da vina pe anotimpuri pentru nestatornicia lor.

Da, sunteți asemenea oceanului

Şi, deşi navele îngreunate aşteaptă fluxul pentru a se desprinde de țărmurile voastre, totuşi, asemenea oceanului, nu puteți să zoriți mareele.

Şi ca anotimpurile sunteți voi:

Deşi sunteți în plină iarnă, vă negați primăvara, însă primăvara, odihnindu-se în voi, zâmbeşte amorțită de somn şi nu se supără.

Să nu credeți că am spus aceste lucruri ca să vă ziceți

unul celuilalt „El ne-a lăudat cu asupra de măsură. A văzut binele din noi”.

Eu nu am făcut decât să vă spun în cuvinte ceea ce şi singuri ştiţi în gândul vostru.

Şi ce altceva e cunoaşterea transmisă prin cuvânt dacă nu o umbră a cunoaşterii fără de cuvinte?

Gândurile voastre şi cuvintele mele sunt valurile unei memorii sigilate ce ţine socoteala zilelor noastre de ieri.

Precum şi a zilelor străvechi când pământul nu ştia nimic despre noi, nici despre sine însuşi.

Precum şi a nopţilor când pământul era tulburat de confuzie.

Înţelepţii au venit la voi să vă ofere înţelepciunea lor. Eu am venit să vă iau din înţelepciune

Şi iată că am găsit ceea ce este mai mare decât înţelepciunea.

În voi se află un spirit înflăcărat care se sporeşte pe sine, în timp ce voi, nepăsători faţă cu expansiunea lui, deplângeţi veştejirea zilelor voastre.

Este viaţa în căutarea vieţii în trupuri ce se tem de mormânt.

Aici nu sunt morminte.

Aceşti munţi şi aceste câmpii sunt un leagăn şi o treaptă.

De câte ori străbateţi câmpul unde v-aţi culcat strămoşii, priviţi cu atenţie împrejur şi vă veţi vedea pe voi înşivă şi pe copiii voştri dansând mână în mână.

Adevărul este că de multe ori vă veseliţi fără să vă daţi seama.

Alţii au venit la voi şi le-aţi dăruit bogăţii, putere şi slavă pentru făgăduieli aurite care v-au făcut să credeţi.

Eu v-am dat mai puţin de-o promisiune, însă voi aţi fost mai mult decât generoşi cu mine.

Mi-aţi dăruit cea mai intensă sete de viaţă.

Cu siguranță, nu există un dar mai mare pentru un om decât ceea ce îi transformă toate scopurile în buze însetate şi toată viața într-o fântână.

În aceasta se află onoarea şi răsplata mea:

Că, ori de câte ori vin la fântână pentru a bea, descopăr că şi apa vieții e însetată

Şi mă soarbe şi ea în vreme ce o sorb eu.

Unii dintre voi m-au socotit prea mândru şi prea timid pentru a primi daruri.

Într-adevăr, sunt prea mândru ca să primesc recompense, însă nu şi daruri.

Şi, deşi m-am hrănit doar cu fructe sălbatice culese de pe dealuri atunci când voi m-ați fi aşezat cu voi la masă

Şi deşi am dormit pe pragul templului atunci când voi m-ați fi adăpostit cu bucurie.

Oare nu grija voastră iubitoare pentru zilele şi nopțile mele au îndulcit orice hrană dată gurii mele şi mi-au învăluit somnul cu viziuni inspirate?

Pentru aceasta vă binecuvântez cel mai mult:

Dăruiți mult şi nici nu ştiți că dăruiți.

Este adevărat că bunătatea care se admiră în oglindă până la urmă se transformă în piatră.

Iar o faptă bună care laudă în cuvinte dulci devine sursă de blestem.

Unii dintre voi m-au socotit prea distant şi îmbătat cu propria-mi singurătate

Şi au spus: „El ține sfat cu copacii din pădure, nu cu oamenii.

Stă singur pe culmi de deal şi ne priveşte de sus cetatea”.

Este adevărat că am urcat pe dealuri şi am mers în locuri îndepărtate.

Cum altfel să vă privesc mai bine dacă nu de la o înălțime sau o distanță mare?

Cum poate cineva să fie într-adevăr aproape dacă nu se află la depărtare?

Iar alții dintre voi au strigat la mine, nu în cuvinte, apoi au spus:

„Străine, străine, iubitor de înălțimi inaccesibile, de ce vrei să locuieşti printre piscurile unde îşi fac vulturii cuib?

De ce cauți ceea ce nu poate fi găsit?

Ce furtuni vrei să prinzi în plasă

Şi ce păsări himerice vânezi în văzduh?

Vino şi fii ca noi.

Coboară şi astâmpără-ți foamea cu pâinea noastră şi stinge-ți setea cu vinul nostru”.

În singurătatea sufletelor lor au spus aceste lucruri;

Iar dacă singurătatea lor ar fi fost mai profundă, ar fi ştiut că eu nu căutam nimic altceva decât taina bucuriei şi suferinței voastre

Şi că am vânat numai sinele vostru mai mare cutreierând prin văzduh pe cer.

Iar vânătorul era deopotrivă şi cel vânat.

Căci multe dintre săgețile mele au plecat din arcul meu numai pentru a-mi căuta propriul piept.

Iar zburătorul era deopotrivă şi cel ce se târa.

Căci, atunci când aripile mi se desfăceau în soare, umbra lor pe pământ era doar o broască țestoasă.

Iar credinciosul era deopotrivă şi cel care se îndoia.

Căci adeseori mi-am pus degetul în propria-mi rană ca să capăt mai mare credință în voi şi mai multă cunoaştere despre voi.

Şi tocmai cu această credință şi cu această cunoaştere vă vorbesc:

Nu sunteți închişi în trupurile voastre, nici limitați la case sau ogoare.

Ceea ce sunteți cu adevărat locuieşte deasupra muntelui şi călătoreşte cu vântul.

Nu sunteți ceva care se târăşte în soare pentru căldură sau care sapă găuri în întuneric pentru a se adăposti.

Ci sunteți o făptură liberă, un spirit care înconjoară pământul şi pluteşte prin văzduh.

Dacă aceste cuvinte vi se par obscure, să nu cântați a le limpezi.

Căci obscur şi neguros este începutul tuturor lucrurilor, dar nu şi sfârşitul lor.

Iar eu m-aş bucura să vă amintiți de mine ca de un început.

Viața şi tot ceea ce vietuieşte s-au conceput în ceață, nu în limpezimea cristalului.

Şi cine ştie dacă nu cumva cristalul este ceată în descompunere?

Iată ce doresc să vă amintiți când vă gândiți la mine:

Ceea ce pare cel mai slab şi mai confuz în voi este ceea ce e cel mai puternic şi mai hotărât.

Oare nu respirația voastră este ceea ce a ridicat şi a întărit structura oaselor voastre?

Şi oare nu un vis – pe care niciunul dintre voi nu-şi aminteşte a-l fi visat – este ceea ce a zidit cetatea voastră şi a meşterit tot ceea ce se află în ea?

O, dacă ați vedea valurile acestei respirații, nu veți mai dori să vedeți nimic altceva.

Iar dacă ați auzi şoptirea visului, nu veți mai dori să auziți vreun alt sunet.

Dar nu vedeți, nici nu auziți – şi este bine aşa.

Vălul ce vă acoperă ochii va fi ridicat de înseşi mâinile care l-au țesut.

Iar lutul ce vă astupă urechile va fi străpuns de înseşi degetele care l-au frământat.

Şi atunci veți vedea.

Şi atunci veți auzi.

Dar să nu vă plângeți că ați cunoscut orbirea, să nu regretați că ați fost surzi.

Căci în acea zi veți cunoaşte scopul ascuns al tuturor lucrurilor

Şi veți binecuvânta întunericul tot aşa cum bi –,»

necuvântați lumina.

După ce a rostit acestea, a privit împrejur şi l-a văzut pe cârmaciul corăbiei sale stând în picioare lângă cârmă şi privind când la pânzele umflate de vânt, când în depărtarea mării.

Iar el a zis:

— Răbdător, mult prea răbdător este căpitanul corăbiei mele.

Vântul suflă, iar pânzele sunt nerăbdătoare;

Chiar şi cârma roagă să i se arate calea.

Cu toate acestea, căpitanul aşteaptă cuminte tăcerea mea.

Iar aceşti marinari, care au auzit corul întinsului mării, mă ascultă şi ei cu răbdare.

A sosit vremea să nu mai aştepte.

Sunt gata.

Râul a ajuns în mare şi, încă o dată, această mare mamă îşi strânge fiul la piept.

Rămas bun, oameni din Orphales!

Această zi s-a încheiat.

Se închide asupră-ne precum se închide nufărul peste ziua lui de mâine.

Să păstrăm ceea ce ne-a fost dat aici

Şi, dacă nu va fi îndestulător, atunci să ne reunim şi să ne întindem împreună mâinile către Acela care ni le dăruieşte pe toate.

Să nu uitați că mă voi întoarce la voi.

După numai o clipă, dorul meu va strânge iar praf şi spumă pentru a întocmi un alt trup.

După numai o clipă, un moment de odihnă în vânt, o altă femeie mă va purta.

Rămas-bun vouă şi tinereții pe care am petrecut-o cu voi!

Parcă a fost ieri când ne-am întâlnit, ca într-un vis.

Mi-ați cântat în singurătatea mea, iau eu am construit din năzuințele voastre un turn până la cer.

Dar acum somnul nostru s-a risipit şi visul nostru s-a terminat, zorii s-au dus.

Este amiază pentru noi, somnolența noastră s-a transformat în plină zi şi trebuie să ne despărțim.

Dacă în amurgul memoriei ne vom mai întâlni o dată, atunci vom vorbi din nou şi îmi veți cânta o cântare mai profundă.

Iar dacă mâinile noastre se vor întâlni într-un alt vis, atunci vom construi un alt turn spre cer.

Spunând acestea, le-a făcut semn marinarilor, care au ridicat ancora imediat, au eliberat corabia din strânsoarea odgoanelor şi s-au îndreptat spre răsărit.

Şi un strigăt s-a ridicat din glasurile tuturor, ca dintr-un singur piept, şi s-a ridicat în cerul amurgului, ducându-se pe mare ca mugetul unei trâmbițe asurzitoare.

Numai Almitra tăcea, privind după corabie, până când aceasta dispăru în ceață.

Iar când mulțimea s-a împrăştiat, ea a rămas singură pe dig, repetându-şi în inimă spusele lui:

„După numai o clipă, un moment de odihnă în vânt, o altă femeie mă va purta”.

CUPRINS

Profetul
Sosirea corăbiei
Iubirea
Căsătoria
Copiii
Dărnicia
Mâncarea şi băutura
Munca
Bucuria şi tristețea
Casa
Veşmintele
Cumpărarea şi vânzarea
Crima şi pedeapsa
Legile
Libertatea
Rațiunea şi pasiunea
Suferința
Cunoaşterea de sine
Învățătura
Prietenia
Cuvântarea
Timpul
Binele şi răul
Rugăciunea
Plăcerea
Frumusețea
Religia
Moartea
Rămas-bun